

Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ І СНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Bimonthly — THE MESSENGER OF TRUTH — Vol. LVI

Ч. 1-2 Січень-Лютий

1983

Januarv-Februarv № 1-2

ОРГАН УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО-БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА
ТА ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ЗСА

НОВИЙ ВІК

Дивлюся в далечінь, крізь млу світання
Ясний і світлий бачу день, —
Розвіється туман, мине страждання,
Полине чар нових пісень.

Ніхто вже сліз не буде більше лляти,
Не буде смутку, ні розлук,
Ніхто не здіме рук своїх на брата,
Сіток не плестиме павук.

Більш не обманить вас користолюбець,
Й неправдомовців зникне тінь,
Не стане на дорозі душогубець
Й не вдарить вас копитом кінь.

В той день на обрії засяє сонце,
На землю знов поверне рай,
Весна знов прийде, прийде конче,
І радість злине в кожний край.

Уся земля цвістиме безнастанно
Блаженством Божим вже навів,
Бо в славний день той для людей настане
Не Рік Новий, — а Новий Вік!

В.Д.

THE MESSENGER OF TRUTH

January-February, 1983

Volume I.VII № 1-2

Published by
The Ukrainian Evangelical Baptist
Convention

REV. V. DOMASHOVETZ
Editor-in-Chief

REV. O.R. HARBUSIUK
Editor

REV. D. MARYCHUK
M. PODWORNIAK
REV. JOHN BARUCH
Associate Editors

J. BYLEN
Administrator

EDITORIAL ADDRESS
1042 North Damen Ave.
Chicago, Illinois 60622
Telephone: 312/832-0709

SUBSCRIPTION RATES

\$10.00 a year; \$20.00 for two years
\$30.00 for three years; single issue
\$1.75 each

Second-class postage paid at Chicago, Ill.
Published bimonthly

PRINTED IN CANADA

ПЕРЕДПЛАТЕ Й УСІ ПОЖЕРТВИ
слати на скарбника Об'єднання:

Rev. Michael Jakobovich
P.O. Box 277
MONMOUTH, ME. 04259 U.S.A.

СТАТТІ, ВІРШІ ТА ДОПИСИ
слати на адресу:

"THE MESSENGER OF TRUTH"
34 Park Place
Morris Plains, NJ 07950
USA

3 НОВИМ РОКОМ!

Господь чудово поблагословив усіх нас у минулому році. Хоч світ іде від злого до гіршого, хоч гріховна темрява стає темнішою, — проте Божа ласка сяє ясніше, яскравіше. Хоч у світі настають швидкі зміни, люди міняють свої ідеї, світогляд і взаємовідношення, "та однако стоїть міцна Бога основа і має печатку оцю: "Господь знає тих, хто Його", та: "Нехай від неправди відступиться всякий, хто Господне Ім'я називає!" (2 Тим. 2:19). Так, Господь завжди признається до тих, хто відступився від неправди, хто залишив беззаконня, хто покинув гріх.

Як ті, що їх знає Господь, — з чим підемо у майбутній рік?

З ВІРОЮ в Господа, Який є непохитною опорою нашого життя, певною запорукою успіху в праці, надійним запевненням перемоги над труднощами і ворожою противністю. Віра в Христа не лише спасенна, — вона також переможна. Віра — це не погляд навмання, але "підстава сподіваного, доказ небаченого!" Тому в усьому, що зустрінемо в житті, не забудьмо: "А праведний житиме вірою!" (Рим. 1:17).

З НАДІЄЮ на Господа, на Якого в усіх справах життя і праці мусимо повні покладатися, бо Він — "учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!" Хто надіється на Господа, скаже: "Не така бо їх скеля, як наша та Скеля, нехай судять самі вороги!" (Повт. 32:31). Брате і сестро, що не наспіло б у житті, завжди пам'ятай: "Він Щит допомоги твоєї і Меч Він твоєї величності!" (Повт. 33:29).

З ЛЮБОВ'Ю до Господа і до людей, які потребують нашої приємної усмішки, ласкавого погляду очей, доброзичливого привіту, добросердечної руки помочі. О, як багато людей відчужені від Божої любови, від її огріваючої теплоти, від її цілющих променів, від її оживляючої сили! Над усе світ потребує Божої любови, — "так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне" (Ів. 3:16). Тому, що не сталося б у вашому житті, пригадайте: "Улюблені, — любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога! Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов!" (1 Ів. 4:7-8).

З Новим Роком ідімо з вірою, з надією і з любов'ю, і Бог буде з нами! "Коли за нас Бог, то хто проти нас?" (Рим. 8:31).

В.Д.

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ДАРЕМНА ПРАЦЯ

Історія правдивих християн — це історія страждання. Ап. Павло у своїй самовідданій праці в Христовому винограднику дуже добре розумів глибину змісту страждання християн у служінні Господеві. Молодому духовному співпрацівникові він писав у своїх напучуваннях: “Та й усі, хто хоче жити побожно в Христі Ісусі, — будуть переслідувані” (2 Тим. 3:12).

Багато років раніше, посилаючи того ж молодого Тимофія з Атен до Солуня, він, новонаверненим до Христа, солунським віруючим нагадував ту ж правду: “Тому то, не стерпівши більше, ми схотіли зостатися в Атенах самі, і послали Тимофія, нашого брата й служителя Божого в Христовій Євангелії, щоб упевнити вас та потішити у вашій вірі, щоб ані один не хитався у цім горі. Самі бо ви знаєте, що на це нас призначено. Бо коли ми були у вас, то казали вам наперед, що маємо страждати, як і сталось, і знаєте ви. Тому й я, не стерпівши більше, послав довідатись про вашу віру, щоб часом спокусник вас не спокусив, і труд наш не стався б даремний” (1 Сол. 3:1-5).

З наведених слів бачимо, що ап. Павло дбав про високий духовний рівень життя молодих християн; він дуже дбав про їхню вірність Господеві та про стійкість у стражданнях, які зарання з великою силою наспіли на них. Він дбав про те, щоб його праця не була даремна. Як багато людей у наші часи працюють цілком даремно! Вони витрачають багато енергії та часу в усіх своїх зусиллях цілком намарне і коефіцієнт корисної праці у них дорівнює майже нулеві. Чи встановили ви, яка користь є з усіх ваших зусиль для вас, для ваших ближніх, для вашого суспільства і для вашого народу? А яка користь з вашої мозольної праці для Бога? Слово Боже дає дуже ч. 1-2, 1983

багато цікавих прикладів з людей минулих віків, праця цілого життя яких була цілком даремна.

Каїн, наприклад, будував свого жертівника абсолютно даремно; даремно він старався догодити Богові принесенням своєї жертви тоді, як не мав миру зо своїм братом. Каїн не був атеїстом, ані не був він сліпим релігійним фанатиком, але не був він також щиро віруючим у Бога. Людина, яка вірує в Бога, приймає Його Святе Слово за найвищий авторитет у всіх справах і керується ним на кожному кроці свого життя. Хто ж не слухає Бога і не приймає Його слова за вказівку і провід для свого життя, а замінить Божий плян на свій власний, або приймає директиви цього світу для побудови свого життя, той, без найменшого сумніву, працює абсолютно даремно.

Я є вповні переконаний, що Каїн був багато разів більше релігійний від багатьох з-поміж вас, бо вам навіть на думку не прийшло поставити жертівника живому Богові, а він його збудував і приніс на ньому жертву. Ви у цей модерний час, маючи такі чудові можливості вчитися і пізнавати все, навіть не перечитали Слова Божого — Біблії від початку аж до кінця, щоб докладно довідатися про Божу волю для вашого життя, а Каїн уважно слухав передань батька свого й усім своїм зусиллям якнайкраще виявив бажання свого серця виконати Божий наказ і догодити Йому. Він приніс жертву не якомусь ідолові, не якійсь подобі Божества, витесаній з дерева або каменю, не длу рук людських, але живому і вічному Богові, про Якого вірив, що Він є і що Він має певні вимоги для кожної людини.

Та все його найкраще релігійне зусилля і вся його мозольна праця з метою догодити Богові були абсолютно дарем-

ні. Він не тільки довідався, але вповні переконався, що вся його релігійність була мілка і марна. В Каїновій релігії бракувало правдивої глибокої духовної основи. Він чувся відкинений Богом наслідком своєї непримиренної ворожнечі на Нього. Ця ворожнеча на Бога виявилася на ділі у ворожнечі на свого рідного брата Авеля. Хто ненавидить Бога, ненавидить і Його творіння, і несеється високо над ним. У серці своїм він плекав гнів, злобу, підступ, а навіть снував плян убити свого брата. Він не знав спокою з Богом і не мав спокою у своїй душі, ні в своїм серці, ані в своїх думках. Він не мав спокою, як згадував свого брата. Ані не було його відношення до Бога виявлене в поведінці покори, пошани і самопониження, як до свого Творця і Володаря. Він відносився до Бога, як зарозумілий зухвалець — ворохобно та гордо, як найгірший безбожник — вихованець атеїстичної філософії двадцятого віку. По цьому, як він убив свого брата Авеля, Господь запитався його: “Де Авель, брат твій?” Він з виявом якнайбільшої зухвалости говорив Богові таку неправду: “Не знаю. Чи я сторож брата свого?”

Чи не відноситеся ви до Бога у подібний спосіб? Чи не є ваша поведінка до ваших рідних, ближніх і інших людей, які оточують вас, певним потвердженням, що ваша релігійність вповні споріднена й однорідна з Каїновою? Він був релігійним цілком даремно. А яка є ваша релігійність? Чи ви знаєте Бога особисто, чи тільки чули про Нього від інших? Каїн працював при будові жертвника даремно, він поставив його даремно і даремно приніс він на ньому жертву. А чи не намарне і ви даєте ваші гроші на різні релігійні справи, жертвуєте своїм часом і своїми засобами, щоб купити собі ласки в Бога, щоб якимось підлабузнитися перед Ним? О, не обманюйтеся цілком намарне, як обманув себе Каїн, який, остаточно, став утікачем від Бога і волоцюгою по світові! Не йдіть за його лихим прикладом по злій дорозі, яка веде до загибелі! Пам’ятайте, що Бог ніколи не прийме ні молитви, ані жертви такої людини, яка відкидає Боже Слово —

Святу Біблію, у якій є докладно накреслений Божий плян спасіння і виявлена Божа жертва та Божа любов у Христі Ісусі до кожного грішника на цій землі. Даремні будуть ваші всі зусилля, старання, наміри, праця і жертвенність для Бога, якщо ви не хочете прийняти Його пляну для спасіння вашої душі від вічної загибелі та Господа Ісуса Христа вашим особистим Спасителем. Даремно ви шануете Бога вашими вустами, а перебуваєте якнайдалше від Нього вашим серцем і думками. Даремно ви намагається шанувати Бога, якщо ви не бажаєте шанувати Божого творіння — вашого брата, сестру, ваших ближніх. Даремно ви силкуєтеся бути високорелігійним, коли ви не любите та ненавидите свого брата та свого ближнього! Слово Боже учить про це так: “Як хто скаже: “Я Бога люблю”, та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить? І ми маємо оцю заповідь від Нього, щоб хто любить Бога, той і брата свого любить!” (1 Ів. 4:20-21).

Даремно ви виявляєте себе праведним і добрим перед людьми, бо про таку праведність Христос сказав: “Кажу бо Я вам: коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників і фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне!” (Мт. 5:20). Якщо ви відкидаєте ту праведність, яку Бог дає усім людям як дар, праведність, яку виконав для нас Христос на хресті і якою є Він Сам, а хочете ходити у своїй власній праведності, то дуже марні ваші старання. Бог не приймає жодної підробки тієї праведности, яка є у Христі Ісусі. Відкиньте свою власну добрість, свою праведність, а прийміть ту, яку дає Господь Ісус Христос, бо лиш Він є дійсно праведний, тільки Бог є добрий і святий. Тільки кров Ісуса Христа, Сина Божого, очищує нас від усякого гріха й обмиває нас від неправди всілякої. Тільки заслугами нашого Спасителя можемо мати праведність Божу!

В цьому була найосновніша помилка Каїна, бо він не приніс жертви, що її призначив Бог, таку жертву приніс Авель, — він приніс жертву заступ-

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ництва. Перед Богом тільки невинне життя можна принести в жертву за гріховне життя, — життя за життя. Авель приніс найдобріше, найприємніше, найкраще ягня зо своєї отари. Він віддав саме те ягня, яке він найбільше любив, яке було йому найцінніше, щоб окупити свою гріховність. Він не приніс праці своїх рук, щоб спастися своїми ділами, але те, що дав Бог, бо тільки Бог дає життя. Він зробив те, що було докладним прообразом жертви Господа нашого Ісуса Христа, про Якого засвідчує Святий Дух: “Ось Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!” (Ів. 1:29). Христос прийшов у цей грішний світ віддати Своє чисте, святе, праведне і досконале життя у жертву окупу наших гріхів. Вірою в Нього ми отримуємо дар Божої ласки — прощення наших гріхів і вічне життя. Бог зодягає віруючих в Його Сина Своєю праведністю, якою є Христос (1 Кор. 1:30).

Каїн приніс жертву, самовільно вибираючи якраз те, що було цілком протилежне до Божих вимог; що він особисто думав буде задовільним. Так Каїн цілком розминувся з волею Божою. Не так Бог хотів, не так Він звелів, не так вимагав, як зробив Каїн у своїм самовільстві. Крім того, що люди часто приносять свої власні діла перед Бога, як заслуги на спасіння, вони приносять тільки половину — непотрібні рештки своєї праці, те що вже їм непотрібне або заваджає вдома. Вони роблять так зо своїм життям: юність, дозрілий вік забирають для себе, а Богові, евентуально, віддають всю свою старість і неміч життя. Тому всі Каїнові старання, жертва, зусилля і добрі наміри були цілком даремні. Бог назначив тільки одну дорогу для нашого життя, служіння і спасіння: “Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене” (Ів. 14:6).

Хто є керівником вашого життя? Чи запиталися ви Бога: Що Ти, Господи, хочеш, щоб я учинив? Як Ти, Боже, хочеш, щоб я жив? Що Ти, Боже, бажаєш, щоб я думав і говорив? Чому ви вибрали собі свою власну дорогу, яка веде до руїни і вічної загибелі? Сьогодні ви моч. 1-2, 1983

жете покинути мертву релігійність, подібну до Каїнової, залишити дорогу грішного світу і відкинути свої власні пляни на спасіння, а повернутися правдиво до Бога і прийняти Його плян і мету для вашого життя. Сьогодні ви можете перестати працювати даремно, живучи без Бога собі та ближнім на шкоду. Тому приходьте до Спасителя Христа у щирім покаянні і віддайте все ваше життя у Його руки, а вашу душу на спасіння, на провід і на служіння. Тоді ви зачнете жити корисно для себе, для своєї родини, для суспільства і для свого народу, а найважливіше, ви будете жити і служити корисно для Бога.

В. Домашовець

МІЙ СТОРОЖ

Псалом 121

В день, і в ночі й у кожную пору
Я підіймаю очі вгору, —
Туди завжди моя дорога,
З небес приходять допомога.

Господь є певна допомога,
Коли в душі моїй тривога.
Добром багаті Божі руки, —
Творця не могу я забути!

Мов Сторож, Він охороняє, —
Він не засне, не задрімає.
У день мене не вдарить сонце,
Ні повний місяць крізь віконце.

Господь — рятунок мій від лиха,
У Ньому для душі потіха,
Сховаюся в Його я тіні,
Хоч би весь світ був у руїні.

Охороняє Він мій вихід,
Мої і кроки входу тихі.
Він стереже мої повіки
І нині, й завтра і навіки!

Адам Штурма

ЦАР У ПОТРЕБІ

“Іх потребує Господь” (Мт. 21:3).

Про царя не думаємо, як про особу, що живе у недостатках. Майже всі царі знані в історії були багаті та жили у розкішних дворах, хоч піддані жили у нужді. Ми дивуємось, що найбільший Цар — Цар над царями та Пан над панами, був у недостатках.

ЗБІДНІВ РАДИ НАС

Ще більше дивуємось, як візьмемо до уваги Його Особу, характер і силу. Він є Царем усього творіння. “Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього” (Ів. 1:3). Ап. Павло стверджує: “Бо то Ним створено все на небі й на землі усе через Нього й для Нього створено! А Він перший від усього, і все Ним стоїть” (Кол. 1:16-17). “Та для нас один Господь — Ісус Христос, що все сталося Ним, і ми Ним” (1 Кор. 8:6).

Христос є Цар Слави! Але Він залишив небесну славу і прийшов на цей світ, як Син Людський, “не мав Він принади й не мав пишноти” (Іс. 53:3). Його втілення ілюструє найвищий ступінь униження: “Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, будши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши як людина, Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерти, і то смерти хресної” (Фил. 2:5-8).

Про Царя, який збіднів ради нас, ап. Павло написав: “Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, будши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозством” (2 Кор. 8:9).

У Своїй молитві Христос благав Отця: “І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не настав” (Ів. 17:5). Христос відчував муки, які Він мав пережити.

І ми, як послідовники Його, не можемо ніколи забути пониження та зневаги, які Він переніс ради нас.

Христос є також Царем служіння. Про Себе Він сказав: “Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох” (Мр. 10:45). В униженні Він обмивав ноги учням у вечір, як зраджений був. “Ісус, знаючи те, що Отець віддав все Йому в руки, і що від Бога прийшов Він, і до Бога відходить, устає від вечері, і здіймає одержу, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний” (Ів. 13:2-5). Тут Цар слави служив, як слуга дому.

ЗАГАЛЬНІ ПОТРЕБИ ЦАРЯ

Він потребував Вифлеємської стайні і ясел, щоб народитися, анголів Божих, щоб з неба звістити добру новину про Його народження; пастухів убогих, щоб отримали радісну вістку і пішли та іншим сказали; особливу зорю, яка привела б мудреців з Далекого сходу аж до Вифлеєму.

Йому потрібні були коштовні дари що їх принесли мудреці зо сходу, щоб свята родина могла рятувати немовлятко від руки Ірода і перебувати в Єгипті аж до смерти Ірода.

Під час публічного служіння Свого Він потребував друзів, які розуміли б Його, співчували б Йому і допомагали б Йому у праці, тому Ісус закликав до Себе рибалок, митників і інших, щоб залишили свої зайняття й ішли слідом за Ним. Христові потрібні були їжа, одержа та місце відпочинку. “Та дехто з жінок, що були вздоровлені від злих духів і хвороб: Марія, Магдалина звана, що з неї сім демонів вийшло, і Іванна, дружина Худзи, урядника Іродового, і Сусанна, і інших багато, що маєтком

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

своїм служили” (Лк. 8:2,3). Він сказав: “Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, — Син же Людський не має де й голови прихилити” (Мт. 8:20). Не маючи власного дому, Він гостював у домі Петра в Капернаумі, у домі Марти, Марії і Лазаря у Віфанії, або у домі Марії, матері Івана Марка в Єрусалимі.

Він потребував човна, якого позичив від Петра, щоб проповідувати до народу, який стояв на березі Галілейського моря. Він потребував напитися води в Самарії. Йому потрібна була монета заплатити податок за Себе й за Петра. Йому потрібно було п'ять ячних хлібів та дві риби, щоб нагодувати п'ять тисяч людей.

Він потребував осляти, щоб їхати до Єрусалиму. Христові потрібна була кімната, де Він забажав відсвяткувати останню вечерю з учнями.

Виснажений Господь Ісус Христос падав під важким хрестом і потребував Симона з Кірінеї. На хресті Він потребував води загасити спрагу та подали Йому оцту. Йому потрібний був гріб, у скелі висічений, в якому ще ніхто не лежав; чистого, білого полотна і пахощів для похорону тіла Його.

Він є Цар різних потреб! Він потребував усього, тому вживав усе, що учні та друзі Його могли дати Йому для справи Царства Його.

Йому потрібне було все, що Він уживав для чудових Його притч. Сіяч, який сіє насіння; жінка, яка латку нову в одержу стару вставляє; купець, який пошукує добрих перел; пастух, який шукає заблудну вівцю; жінка, яка розчину на хліб приготує; рибалки, які витягають невода на берег; рільника, який пробує позбутися куколю з-поміж пшениці; жінки, яка хату вимітає і знаходить одну драхму загублену; отця, який чекав на свого блудного сина.

Христос потребував людей скромних, — людей віри, любови й посвяти, які допомогли б Йому проповідувати Євангелію правди, спасіння і вічного життя. Йому потрібні були тверді якості Симона Петра; проникливість і любов Івана; слабка віра недухої жінки, яка доторкнулася до одержу Його; сильна

віра і слухняність римського сотника вздоровити його слугу; Лазаря, який чотири дні у гробі лежав; вдячність прокаженого самарянина, якого Він очистив; лепта бідної вдови; любов, посвяти та ресурси багатого юнака; діло любови Марії, яка пахучим миром намастила Його ноги та волоссям своїм обтерла; Петра. Якова та Івана, щоб пильнували з Ним у Гефсимані. В останній час, як Він висів на хресті Йому потрібні були Марія — мати Його, Марія Клеопова та Марія Магдалина, що під хрестом стояли. Йому потрібний був Іван доручити Матір Свою.

ЦАР ПОТРЕБУЄ УСЕ НАЙКРАЩЕ

Що потребує Христос від Своїх тепер?

По-перше, в цей час відступлення Він потребує таких, що дійсно знають Його, вірять у Нього і цілим серцем люблять Його. Під час в'їзду Його в Єрусалим, народ питався: “Хто це такий?” Питання це актуальне сьогодні. Але небагато дасть правдиву відповідь на питання: Хто є Ісус Христос? Славний богослов у Канаді д-р Герберт Дрісколі, єпископ англійської церкви у Ванкувері, подає в щоденнику “Торонто Стар”, що найважчою проблемою релігійною 80-тих років є вивчення таємниці Христа, як Бого-Людини. “Моє особисте почуття і моїх колегів, які працюють над тим питанням, — пише він, — є те, що в історичному Христі є більше людства, як божества. Уважаю, що ідея Боголюдини є міт”. Подібне сказав німецький богослов Дітріх Бангоффер, якого повісили нацисти: “По традиційному я був переконаний, що Христос був Боголюдиною, і я жив з цією традицією. Але розповсюджувати таку ідею мої досліди не дозволяють. Я підкреслюю, що в Ісусі є більше людства, ніж божества”. Також католицький богослов д-р Деніс Дулінг, професор релігії в Канісус Коледжі, який разом із 40 іншими міжнародними релігійними вченими приготує найновіший переклад Біблії, пише: “Безперечно, Ісус був великий пророк. Ми також знаємо,

що Він працював у Галілеї, і Він дружив найбільше з викиднями з-поміж суспільства... Він також був соціальний і релігійний революціонер, бо робив виклик несправедливій системі того дня”.

Наведені приклади вказують, яку відповідь дадуть багато-хто на питання: “Хто такий Христос?” У наші дні Христос потребує тих, які знають Його, як особистого Спасителя і вірують у Нього, як у Христа, Сина Божого; як у Месію, як у Ягня Боже, як у Спасителя світу; як розп’ятого, воскреслого, сидячого у славі; як прославленого Царя над царями та Пана над панами!

Христос потребує вірних свідків у слові, в житті й у ділі. Його авторитет і доручення великі: “Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься, — буде спасений, а хто не увірує — засуджений буде” (Мр. 16:15,16). “І от, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку”! (Мт. 28:20). Кожний християнин та християнка потрібні Христові для проповіді Євангелії.

Наш Господь Ісус Христос потребує усього найкращого від нас — життя, служіння і матеріальних засобів. Потреби Його так великі, як широкий і бідний світ і люди, що живуть у ньому. Він благословляє і дає нагороду всім, хто служить Йому тим, що має; так як хлопчина, який віддав своїх п’ять хлібів та дві риби Йому. Христос є Цар, Який справедливо судить тих, хто вірно служить Йому і хто не служить Йому. Тим, які вірно служили Йому Цар скаже: “Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу!” “Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному, з найменших братів Моїх цих, — те Мені ви вчинили” (Мт. 25;34,40).

“Ось до тебе йде Цар твій”! Він потребує вас — ваше життя, любов, служіння, і засоби ваші! Чи допустите Ісуса сісти на престолі серця вашого, і дозволите Йому запанувати над вами, як Цареві та Панові вашого життя?

Вас потребує Господь!

І. Думич

БУДІВЛЯ ЗА НЕБЕСНИМ ЗРАЗКОМ

(Продовження)

ЖЕРТВА ЦІЛОПАЛЕННЯ

“Коли хто з вас принесе жертву для Господа... і священник усе те спалить на жертівнику, — це цілопалення, огняна жертва, пахощі любі для Господа” (Лев. 1:2,9).

Слово Боже підкреслює дуже сильно один важливий аспект, який часто забувається, а саме, що кожен, хто приносив жертву для Господа, мусів приходити до святині перед Господнє лице зі жертвою особисто та виконував це діло перед усім народом. Тому особисте визнання перед людьми є необхідне, воно також сильно підкреслене у Новому Заповіті (Мт. 10:32-33, Ів. 7:13, 12:42-43); ми мусимо прилюдно визнати

віру в Христа відносно нашого спасіння (Рим. 10:9-10); воно є доказом нашої спільності і єдності з Богом (1 Ів. 4:15).

Вивчання прообразів Христа в Старому Заповіті допоможе нам не лише розуміти діло Господа нашого за нас на хресті, але й спонукати велику понашу до Його Святого Слова. Крім чуда пророцтва, яке сповнилося в Христі дослівно, ми зрозуміємо значення деталів Його життя і праці, зокрема того великого діла окупу, яке Він виконав на Голгофі. Спочатку приглянемося до жертви цілопалення у Лев. 1:1-17, яка вказує нам на правдиву дорогу до Бога, на спосіб, у який ми можемо приступити до престолу Божої ласки, щоб отримати ласку за ласкою.

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ПОСТАНОВА ЖЕРТВИ

Першою з вимог Божих щодо жертви була її безвадність, непорочність (Лев. 1:3,10). Це мусів бути найкращий, найдобріший самець з-поміж тварин не лише в очах людини, але в очах Божих, бо це була жертва для Господа. Сам Бог назначив таку жертву за наші гріхи — Агнця Нового Заповіту, Який був улюблений, без гріха, без казни, без плями, без порока (1 Пет. 1:19). Найменший гріх у думках і в почуттях зробив би Його недосконалою жертвою в очах Божих. Господь наш Ісус Христос був у всьому досконалий, святий, непорочний і безгрішний; ніхто не міг Йому докорити за гріх та за провину.

Другою вимогою Божою було привести жертву до воріт, до жертівника святині (Лев. 1:3,11,15). Доступ до Бога є закритий людським гріхом. Внаслідок ворожнечі створилася велика відстань між Богом і людьми. Покладаючись на невинну жертву, принесену за нас, ми можемо знову приблизитись до Бога. Цей доступ до Бога відкривається тільки святою і непорочною жертвою — через страждання і смерть, тобто хтось невинний мусів заступитися за нас і вчинити покуту й окуп. Господь наш Ісус Христос прийшов на землю з тією метою, щоб стати за нас відкритими дверима і дорогою до Бога. “Ось, Я поставив перед тобою відкриті двері, і їх зачинити не може ніхто” (Об. 3:8); “Я — дорога, і правда, і життя, до Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене” (Ів. 14:6).

Третя вимога Божа — жертва мусить бути вбита перед Господом (Лев. 1:5, 11, 15). Безвадне, праведне життя когось з людей не може окупити грішника та забрати його гріхи. Для окуплення наших гріхів мусів прийти Сам Бог — Господь Ісус Христос, Божий Обранець, Улюблений Син, Агнец Божий, — Той, Кого Бог Отець назначив ще перед закладами світу, перед створенням віків, “щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх” (Євр. 2:9). Він мусів умерти перед Богом От-

цем за наші гріхи. Тільки вічний Син Божий міг спокутувати вічні муки за нас і в цьому Він є абсолютно унікальною окупною жертвою. Не забудьмо того незвичайно важливого факту, що Христова смерть за нас — це діло Боже, а не людське. “Він виріс перед Ним” (Іс. 53:2); “Бог Його вдарив” (Іс. 53:4); “на Нього Господь поклав гріх усіх нас” (Іс. 53:6); “та зволив Господь, щоб побити Його, щоб муки завдано Йому” (Іс. 53:10). Окуп нашого гріха — це виключно Боже діло в Христі Ісусі.

Четверта вимога Божа щодо жертви — це правопорядок (Лев. 1:8, 12, 16-17), “бо Бог не є Богом безладу, але миру” (1 Кор. 14:33). Тому розчленовану жертву належало по порядку встановленім Самим Богом, класти на дрова, що на огні, на жертівнику. В усьому, що Бог чинить, є досконалий порядок, чудова гармонія, дивна цілеспрямованість — усе відбувається за детально переднакресленим пляном. Наш Бог не чинить нічого безпляново й у всьому є лад, гармонія, краса. У Христовому ділі нашого окупу є також прецизійна послідовність і далекосяжна мета — спасіння людей від їхніх гріхів, від вічної загибелі. Тому від народу Божого вимагається порядок, співпраця, співзвучність, спокій, однодушність, однодумність, які правлять ознаками й оздобами нового, відкупленого, благочестивого життя віруючих у Христа.

П'ята вимога Божа щодо крові жертви — вона призначена на кроплення жертівника: “І заріже він самця стада перед Господом; і сини Аарона, священики, принесуть кров і покроплять довкола кров'ю жертівник, що при вході до шкіни згромадження” (Лев. 1:5). Кров, у якій, за Словом Божим, є життя (Лев. 17:10-14, слово “душа” дуже часто вживане в поперемінному значенні зі словом “життя”), потрібно було аплікувати до жертівника. Так само нею належало покропити одвірки дверей, щоб не загинути, коли ангел смерті йшов убивати первороджених у Єгипті (Вих. 12:21-27). “Кров Ісуса Христа, Сина Божого, очищує нас від усякого гріха” (1 Ів. 1:7). “Скільки ж більше кров Христа, що

Себе непорочного Богу приніс Святим Духом, очистити наше сумління від мертвах учинків, щоб служити нам Богові живому” (Євр. 9:14, пор. Євр. 10:29 і 12:24).

Шоста вимога Божа була обмити нутро та голінки, а тоді спалити на огні (Лев. 1:9). Це вказує на нашого Спасителя, на чисту та досконалу жертву в усьому — в думках, бажаннях, почуттях, замірах — у цілому серці. Нутро особи бачить Бог і перед Богом Отцем Його Син був абсолютно чистий і непорочний (Євр. 9:11-12, пор. 7:26 — 8:7). Для нашого успіху в особистому служінні ми мусимо обмиватися у воді Слова Божого (Ів. 13:10). У спільній праці з іншими для Одного нашого Господа, за вимогами Христа, мусимо обмивати також ноги одні одним у повній покорі та взаємопошані (Ів. 13:12-16, і 17!), а не обкидати своїх співробітників боготом наклепів і обплывувати неправдивими вістками, як це роблять в наші часи дехто; Христос сказав, що з середини, зі зіпсутого серця випливають усі злі речі (Мт. 12:33-37; 15:19-20).

ПОВНОТА ЖЕРТВИ

Слово “цілопалення” означає, що ціла жертва згоряла на вогні, — “і буде йому дано вподобання на очищення від гріхів його” (Лев. 1:4).

У першій мірі, воно свідчить про Христа, Який вповні приніс Себе в жертву умилювання за нас. Він дав усе Своє святе життя, цілу Свою праведну душу на страждання і смерть за нас. У житті Своім на землі Він не мав де Своєї голови прихилити (Мт. 8:20), на суді та на Голгофі Він був Сам Один — залишений всіма (Мт. 26:56, 27:46). “Він умилив Себе... Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної” (Фил. 2:7-8). Тільки така, повна, під усяким оглядом, жертва Христа могла задоволити всі вимоги, щоб прийняти вину та кару за всіх людей світу, щоб стати відкупленням нашим, щоб забрати гріх світу (Ів. 1:29, 1 Пет. 1:18-20).

Далі, воно вказує і на нашу само-

віддачу в служінні Господеві — вона має бути повна, нечастинна, повсякчасна. “Отже будьте наслідувачами Богові, як улюблені діти, і поведіться в любові, як і Христос полюбив вас, і видав за нас Самого Себе, як дар і жертву Богові на приємні пахощі” (Еф. 5:1-2, пор. Рим. 12:1-2). Духовне пробудження, повнота духовного життя є тільки в такій громаді дітей Божих, де її члени вповні віддані для діла Господнього. Вони перемагають усякі перешкоди та противності, бо в своїй самопосвяті, самовіддачі і саможертвенності “вони не полюбили життя свого навіть до смерті” (Об. 12:11).

ПОТРЕБА ЖЕРТВИ

По-перше, потреба жертви виявляється в необхідності оновлення дороги до Бога (Євр. 10:19-20); але грішник не може сам прийти до Нього, він мусить прийти зі жертвою непорочного Агнця Нового Заповіту та в її імені знайти ласку і милість в очах Божих. Не в імені своїх заслуг, але в імені заслуг Господа Ісуса Христа, бо тільки в імені Його заступничої жертви кожний може прийти до Бога.

По-друге, жертва, за вимогою Божою, мала бути цілком добровільна, несилувана. Кожний, хто відчував у серці своїм тягар гріха і бажав позбутися його, мусів прийти до жертвіника з жертвою. Її приносили “по змозі” (Лев. 1:3). Дехто міг принести велику худобу, дехто дрібну, а дехто міг принести в жертву тільки голуба. Наша ж жертва, принесена один раз, важлива завжди, завжди дійсна, завжди досконала; нам потрібно тільки прийняти той незрівнянний Божий дар, Божу жертву за нас — Ісуса Христа.

По-третє, хто приносив жертву, мусів уповні ототожнити себе з нею — покласти свою руку “на голову” жертви, прийняти її за свою, з’єднатися з нею в одно, визнати свої гріхи та вірою прийняти в її ім’я прощення (Лев. 1:4, пор. Євр. 10:10, 12, 14, 18). Глибоке почуття зворушення й упокорення було в серці того, хто приносив жертву, коли бачив

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

її кров, страждання і смерть.

По-четверте, кожного, хто приносив жертву, Бог прийняв у жертві (або через жертву), а не окремо від неї — “і буде йому дано вподобання на очищення гріхів його” (Лев. 1:4). Кожного віруючого в Христа, в заступничу жертву Нового Заповіту Бог приймає в Улюбленім: “Призначивши наперед, щоб нас усиновити для Себе Ісусом Христом, за вподобанням волі Своєї, на хвалу слави благодаті Своєї, Якою Він обдарував нас в Улюбленім, що в Ньому маємо відкуплення кров’ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його” (Еф. 1:5-7).

Вкінці, привілей той є поширений для всіх людей. “Коли хто з вас...” (Лев. 1:2), — “кожний, хто покличе Господне Ім’я, буде спасений” (Рим. 10:13). У словах тих Бог не поставив жодних обмежень, не встановив спеціальних ви-

нятків, не створив особливих можливостей тільки для упривілейованих, не відкидає нікого, а каже: “А того, хто приходиться до Мене, Я не вижену геть” (Ів. 6:37).

Святиню Бог дав на те, щоб кожний грішник міг доступити Божої ласки й отримати помилування. Вона є прообразом Христа, в якій Він — Первосвященик Нового Заповіту і Жертва. У світ цей Він прийшов на те, щоб засвідчити про правду — потребу кожного грішника в Божім спасінні, за виявленням Його незмірної любови та ласки для всіх, і щоб дати Самого Себе в жертву на викуп за багатьох (Мр. 10:45), які вірою приймуть Його за свого особистого Спасителя.

Ісус Христос — “Він ублагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу” (1 Ів. 2:2).

ВИ — СІЛЬ ЗЕМЛІ!

Ала Якубович

Як жінки — господині, всі ми є свідомі важливості солі, особливо в кухарстві.

Чи можете придумати декілька обставин, у яких ми вживаємо сіль? Найбільш для всіх відоме вживання солі у стравах для присмаки. Уявіть собі, який смак мали б страви, коли б не вживалась сіль. Пучка солі, а яка велика різниця!

Коли Христос промовив до своїх учнів: “Ви — сіль землі!” — Він, справді, мав на увазі, що коли вони розійдуться по всій землі, то в світі буде краще жити.

Якщо ми любимо нашого Спасителя, то ми є “сіллю” у наших родинях. Ми повинні бути тією “присмакою” у щоденному житті, бо ми живемо не для себе, але для нашого Спасителя Ісуса Христа.

Часом сіль тратить свою вартість (звітріє), в такому стані вона до нічого не надається, а тому її викидають.

Християни, інколи, попадають в обставини, в яких вони стають як та звітріла сіль. Вони не живуть для Христа та не мають Христа на першому місці, а тому в їхніх домах бракує тієї присмаки. В деяких випадках навіть важко пізнати, чи та людина справді прийняла Христа в своє серце.

Інколи сіль вживають для збереження харчів, щоб вони не зіпсулись. М’ясо, рибу й інші харчі засипають сіллю. Християни, які живуть для Христа, є тією сіллю для інших людей та зберігають їх від морального зіпсуття.

Галя була сестрою милосердя, яка щиро любила свого Господа. Вона завжди мала слово потіхи і приємний усміх на своєму лиці. Переважно, вона тихенько гомоніла псалму, працюючи в лікарні. Інші сестри милосердя та лікарі не знали Христа, але вони знали і любили Галю. Вони бачили дивну душевну радість в очах Галі. Вона чомусь, ніколи

не була злою чи незадоволеною і завжди виконувала більше праці, як від неї вимагалось, а часто навіть виконувала обов'язки інших, коли їм треба було помічі.

На початку, коли Галя почала працювати в лікарні, інші сестри милосердя та лікарі курили цигарки, клялися та обмінювались неморальними оповіданнями. Галя нічого нікому не говорила, але, коли тільки мала нагоду, вона свідкувала про те, як вона любить свого Спасителя. З бігом часу, де тільки Галя не була, в її присутності всі поводитись чемно. Галя була тією сіллю в її оточенні і диявол вже не мав такого успіху, як раніше.

Іноколи сіль вживається, як медицина. Лікарі часто рекомендують людям, які мають інфекційну простуду в горлі, полоскати його солоною водою. Рівно ж у випадках великої спраги лікарі рекомендують дати такій людині 85-ть сотих відсотка солоної стерилізованої води. Отже сіль має не тільки присмакові але й оздоровлюючі якості.

Чи ви знали, що господарі мусять давати скотині сіль для утримання їхнього доброго здоров'я? Ми могли б ще

згадати декілька десятків прикладів, де сіль є дуже важливим і необхідним складником щоденного життя.

Коли хтось є “хворий” на гріх, то ми, що любимо свого Спасителя, можемо бути “медициною”, остерігаючи хвору людину, і вказати їй дорогу до Спасителя Христа. Ми повинні розказати їй, що Христос зробив для нас і як та хвора людина може запросити Христа в своє серце. “Хворі” на гріх люди мусять знати, що Христос може їх звільнити від їхніх гріхів. Вони мусять знати, що вони можуть стати “сіллю землі”.

Було би добре, щоб кожен спитав себе: “Чи є я сіллю землі?” Чи є ми у наших життєвих обставинах тією присмакою? Чи живемо ми для нашого Господа? Чи є ми тією “медициною” для всіх, що мають до діла з нами? Якщо так, — то ми є сіллю землі. Слава Богу! Однак, коли ми думаємо, що ми є християни, але ми втратили своє свідчення і присмаку, то ми, справді, є тією “звітрілою” сіллю. Тоді необхідно мусимо визнати свої гріхи перед Христом і просити Його, щоб Він зробив нас “живою присмакою” та щоб ми були гідні нашого покликання. Будьмо сіллю землі!

В. Домашовець

МІСІОНЕР ДО НАРОДІВ

(Продовження)

ВАЖЛИВІ ДОКТРИНИ

“Ширина, і довжина, і глибина і вишина” Христової любові у величчї об'явлення особливо важливих євангельських доктрин були так захоплюючі для ап. Павла, що йому, немовби, бракувало людських слів для вираження деталей повноти тих правд, які наповнювали його серце і розум. З другого боку, є дуже багато серед християн таких, які бояться навіть заглянути в ті глибини об'явлення, налюбуватися всеобсяжною шириною Божої правди та

докласти всіх зусиль, щоб перейти хоч певну частину тієї довжини і знайтися на певному шаблі висоти духовної зрілості у пізнанні Христа.

Вивчаючи найглибше з-поміж усіх апостольських послань, не можна обминути без згадки хоч кілька важливих і глибоких доктрин, які не лише богослови, але кожний християнин повинен добре розуміти. Перед розважанням тих доктрин приглянемося до тексту першого розділу в якнайдослівнішим перекладі, щоб належно збагнути та пізнати “таємницю Божої волі”.

ЕФЕСЯНАМ: РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

(1) Павло, з волі Божої апостол Христа Ісуса, святим, що в Ефесі, і вірним у Христі Ісусі:

(2) Ласка вам і спокій від Бога Отця нашого та Господа Ісуса Христа!

(3) Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Який поблагословив нас усяким благословенням духовним у небесних (місцях) —

у Христі,

(4) як Він вибрав нас у Ньому перед закладами світу, щоб були ми святі та непорочні перед Ним,

у любові

(5) Він призначив нас для усиновлення Собі Ісусом Христом, згідно вподобання Своєї волі,

(6) на хвалу Своєї слави, якою Він обдарував нас **в Улюбленім,**

(7) у Яким ми маємо відкуплення кров'ю Його, прощення провин, за багатством Його ласки, (8) яку Він намножив до нас;

в усій мудрості та знанні

(9) Він дав пізнати нам таємницю Своєї волі, згідно Свого уподобання, яке постановив у Собі (10) для урядження повноти часів,

щоб усе об'єднати в Христі, — усе на небі й усе на землі;

у Нім,

(11) **що в нім і ми** стали спадкоємцями, будши призначені наперед згідно постанови Того, Хто чинить усе за радою Своєї волі, (12) щоб на хвалу Його слави були ми, що перше надіялися на Христа,

(13) **що в Нім і ви,** почувши слово правди — Євангелію спасіння свого, що в Нього й увірували, — запечатані стали Святим Духом обітниць, (14) Який є завдатком нашого спадку аж до (часу) відкуплення набутого (насліддя), на хвалу Його слави.

(15) Тому і я, почувши про вашу віру в Господа Ісуса та про любов до всіх святих, (16) не перестаю дякувати за вас, згадуючи в моїх молитвах,

(17) щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави, дав вам Духа мудрости й об'явлення для пізнання Його, (18) просвітивши очі вашого серця,

щоб ви знали,

яка є надія Його поклику,

яке багатство Його слави у святих і (19)

яка незмірна величчя Його у нас,

що віруємо,

згідно виявлення могутности Його сили, (20) яку Він виявив

у Христі,

воскресивши Його з мертвих і

посадивши Його праворуч Себе, (21) вище від усякого начальства, і влади, і сили, і панування, і всякого імені, названого не лише в цьому віці, але й у майбутньому; (22)

і все впокорив Він під ноги Його,

і дав Його, як Голову над усім,

Церкві,

яка є Його тіло

— повнота все всім Наповняючого.

З неведеного тексту Послання ефесянам бачимо, що Божий плян для людства, переднакреслений в усіх деталях ще перед закладами світу; Божа премудрість, чудово вплетена пророчим провіщенням в історію людства; Божа мета, витичина наперед в урядженні повноти часів, щоб усе об'єднати в Сині Своїм — у Христі, — були предметом надзвичайного захоплення, особистого розважання і палкого бажання ап. Павла передати своїм читачам. Він не лише захоплювався глибинами Божої таємниці, об'явленої йому, але він жив величчю надії на остаточне сповнення Божої постанови та Його призначення для всіх людей. З тієї ж причини він благоговів перед Богом, не переставав дякувати за все у своїх молитвах, схиляючи коліна свої перед Отцем у найглибшому поклонінні, у найбільшій покорі, у найвищій пошані Його святого Маєстату. У цьому була також уся таємниця Його великого успіху в проповіді Євангелії, — він був цілком просякнутий її вісткою про величчя Христової любови та був готовий кожночасно страждати за неї смертю мученика. Ап. Павло був глибоко переконаний, що вся історія людства розвивається згідно Божого уподобання, яке Він постановив Собі за мету, щоб улюблений Його Син був Наслідником усього, а у Нім щоб стали співнаслідниками також усі, призначені постановою Того, Хто чинить усе за радою Своєї волі. Яка бездонна прогадина між Божим пляном для Всесвіту і для людства, а сучасною обманною безбожною філософією, яка блукає десь поміж теорією природного добору

та гіпотезою діалектичної міжкласової боротьби.

Дуже важливою і найменш зрозумілою доктриною, над якою розважає ап. Павло на самому початку свого послання ефесянам — це доктрина суверенної Божої ласки, яка включає вибір, поклик і призначення. Дехто боїться її більше огня, бо ототожнює її з поганською, філософською або магометанською теорією фаталізму. Фаталізм або призначення сліпої долі для людини є крайнім виявом філософії матеріалістичного детермінізму або метафізичного індетермінізму випадковості — фортуни. У Біблії жодна форма фаталізму не має абсолютно ніякого місця і її наука заперечує керування життям людини сліпою долею, псевдобогами, планетами, зорями, випадковістю або необхідністю. Біблія учить нас, що Бог об'явив нам Свою волю і Свій плян не лише для дочасного життя на землі, але й у вічності. Тому для віруючої в Бога людини ніщо не стається випадково, неfortunно чи фатально, але як написано: "І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре" (Рим. 8:28).

Іншою причиною страху перед доктриною суверенної Божої ласки є неналежне розуміння взаємовідношення Божої волі та людської волі. Парадоксом завжди стає крайній вислід невластивого аргументу, який зачинається тим, що Бог створив людську особистість з її волею на Свою подобу та на Свій образ; Бог є абсолютно нічим необмежена свобідна Істота, тому й людина є нічим необмежена істота зі свобідною волею; а з того, аргументується далі, людина може чинити, що сама хоче, і Бог не нівечить її свободи. Таким способом аргументування спасіння цілком узалежене від людини. Бог може пропонувати спасіння, але вічне життя або вічна загибель цілковито залежить від волі людини — від її свобідного вибору.

На такий невдалий хід думок, який вилишає одну незвичайно важливу справу з людської дійсності, попав якраз Пелягій — високоосвічений британський монах, який на початку п'ятого

сторіччя прибув до Риму, а в 410 р. переплив до Північної Африки, звідки почав подорожувати аж до Палестини і ширити своє вчення про свобідну волю людини у виборі свого спасіння, включно з відкиданням перворідного гріха. Ті його думки й аргументи відразу відчувалися цілком неєвангельськими і тому, після докладного розглянення, його вчення засудили два Північно-африканські синоди — в Картагені та в Мілеві, й, остаточно, Вселенський Собор в Ефесі 431 р. засудив зловчення, назване за його іменем — пелягіанізм, як ересь.

Коротко, пелягіанізм можна окреслити як умовне призначення, яке не є виявом суверенної ласки Божої для людей, але цілком залежить від передбачених Богом людських виборів прийняти або відкинути вічне спасіння. Отже спасіння людини від вічної загибелі вповні залежне від людської волі. Коли б справді так було, то не спаслася б жодна людина, бо "нема нікого, хто Бога шукав би, всі повідступали, разом стали непотрібні" (Рим. 3:11-12), навіть у обличчі безнастанного Божого поклику до примирення з Ним протягом усіх сторіч.

Після Хоми Аквінського номінальне християнство відступило від позиції Августина, який з великою завзятістю і ясністю думки поборов зловчення пелягіанізму, і прийняло т.зв. півпелягіанізм, у якому вважається, що спасіння людей є з Божої ласки, але ту Божу ласку потрібно заслужити собі добрими ділами. У цьому зловченні віджила юдаїстична ересь, проти якої завзято боровся ап. Павло. Отже, півпелягіанізм признає потребу Божої ласки для спасіння людини й у цьому робить невеличкий компроміс, але вважає, що Боже призначення цілковито залежить від діл і вільних виборів у житті людей, які Бог передбачив і на підставі яких призначив віруючих на спасіння. Проти тієї науки та цілої неєвангельської системи церковного життя, встановленого і побудованого на основі догматики спасіння людини через заслуги, рішуче виступили в шістнадцятому сторіччі реформатори, на

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

чолі з М. Лютером, І. Кальвіном і іншими, повертаючись до новозаповітної доктрини праведности і спасіння тільки через віру в Христа, вповні з Божої ласки, без діл, заслуг, угодиництва тощо.

Здавалося, що розкусивши твердий орішок заскорузлого середньовічного християнства, яке прийшло до свого апогею підкупства та хабарництва в індульгенціях і в інших страшних схемах поблагословеного папою римським грабування людських маєтків, нове християнство ніколи не повернеться до ідеї півпелаягянїзму, бо ж це дуже небезпечно та нерозважно допускати приймати хоч щіпку отрути, хоч небагато фальшивої доктрини та хоч трошки гріха. Однак правдивою виглядає думка, що історія учить людей про те, що вона їх нічого не вчить.

У пошуках поєднання об'єктивного об'явлення Божого зі суб'єктивним привласненням людиною того спасіння, що його Він подає їй, Яків Арміній (1560-1609) — професор Лейдинського університету в Голляндії, вернувся знову до півпелаягянїзму, в якому він визнав потребу Божої ласки для спасіння людини, але обумовив її Божим передбаченням тих, що увірують у Христа Ісуса, й узяв за основу спасіння вибором свобідної волі людини. Тут віра замінила діла для Божого передбачення і тому править свого рода заслугою для спасіння людини від вічної загибелі.

У 1610 р. прихильники погляду Армінія — ремонстранти винесли "п'ять пунктів" — цілковиту негацію п'яти пунктів кальвінізму, які не є докладним вираженням доктринального становища І. Кальвіна, а його послідовників. У них вони підкреслили наступне: 1. Вибір і осуд, обумовлені вірою або невірством людей; 2. Окуп є для всіх людей, але кристуються ним тільки віруючі; 3. Людина, без допомоги Святого Духа, не може прийти до Бога; 4. Ласка не є непереможною; 5. Доктрина про запевнення спасіння на верненого відкрита для дослідження.

У відповідь на виступ ремонстрантів скликано протестантський Синод у Ч. 1-2, 1983

м. Дорті, в Голляндії (1618-1619), з участю богословів Англії, Палаятинату, Гессії, Швайцарії і Бремену, на якому одногосно засудили ремонстрантів за їхній півпелаягянїзм і прийняли Бельгійське визнання віри.

Уже з коротко наведеного історичного огляду зловчень про вибір і призначення, які виникали в минулому і які гніздяться у розумінні чимало людей у наші дні, можемо бачити, що парадокс конфлікту людських понять лежить у суперечности зведення абсолютно свобідної Божої волі зі свобідною волею людини. Іншими словами, парадокс лежить у конфлікті і неможливості погодження суверенної Божої волі в керуванні справами всесвіту та людського життя зі свободою людської волі у виборі своєї майбутности.

У певній мірі, мусимо признати той факт, що, як люди, ми є обмежені в належному розумінні та в повному збагненні глибин Божих. Ми не бачимо і не розуміємо усього нараз і коли оглядаємо та пізнаємо предмет з одного боку, забуваємо про важливі факти того, що вже оглянули, коли обсервуємо його з другого боку. Коли ж предмет нашої уваги обширний і складний, ми навіть тратимо зв'язки в нашому всебічному огляданні. Отже, вповні збагнути об'явлену нам таїну Божої волі (Еф. 1:9) людським розумом неможливо. Далі мусимо признати, що ми не розуміємо належно природи волі, хоч ми маємо деякі пробліски в її досліджуванні. Вивчення її — це дуже складне діло. З Божого об'явлення знаємо, що наша особистість була створена на образ і на подобу Божу та що ознакою нашої особистости є воля, якої функція має вирішальне значення у збереженні індивідуальности — неподільности й окремішности нашої особи.

Проте, вже в ідеально гармонійному співжитті та співпраці Трьох Осіб Божества, окреслених абсолютною свободою волі, бачимо її підпорядкованість. І так, Друга Особа Божа — Син Божий підпорядковує Свою волю волі Отця — Першої Особи, Джерела Божества (Ів. 5:30, 6:38, Мт. 26:39,42); а Третя Особа Божа — Святий Дух, Який

походить від Отця і від Сина, підпорядковує Свою волю волі Отця і Сина — Першій і Другій Особі Божества (Ів. 15:26, 16:7, 13-15). Підпорядкування й узгодження волі не робить жодну з Осіб Божих Тройці меншою або менше важливою.

Дослівно те саме спостерігаємо в щасливій і гармонійній родині, у якій чоловік, жінка і діти підпорядковують кожне свою волю відповідно до свого становища у родині. Так само є в кожній успішній та прогресивній людській організації — підпорядкування й узгодження волі кожного з членів організації узалежнюється за становищем її ерархії. Це знову не робить нікого меншим чи менше вартісним, бо, дуже часто, великі спеціалісти знання є на нижчих позиціях у керуванні справами організації чи підприємства. Підпорядкування (субординація) волі — це найперше і чи не найважливіше обмеження її свободи.

Закон є дальшим і дуже важливим обмеженням свободи нашої волі. Моральний закон обмежує нас у відношенні до себе самих і до інших істот. Ми не можемо дозволити собі на все, що ми хотіли б, у наших думках, почуваннях, відносинах, поведінці, ділах і т.д. Ми мусимо рахуватися з волею інших осіб, з волею більшості членів громади чи громадянства, щоб не увійти в конфлікт з ними. Ми мусимо шанувати Закон Божий і людські закони, які вимагають від нас святості і пристойності. Отже у моральному відношенні свобода нашої волі є дуже сильно обмежена.

Закони у природі ще більше обмежують свободу нашої волі. Ми не маємо абсолютно жодної свободи у виборі наших батьків, місця і часу нашого народження, швидкості росту, дозрівання, старіння і дня смерті. Свобода виборів і рішень волі обмежена природою нашого життя у тілі. Хоч як ми хотіли б, ми не можемо бути у двох місцях у тому самому часі, не можемо зникнути в одному місці та нараз з'явитися на другому боці землі, не можемо обернути назад ані стримати часу, не можемо спинити земних бур, не можемо навіть

з найкращою нашою технологією полетіти на Сонце, ані дістатися до середини Землі тощо. Природні обмеження нашої волі кожний з-поміж нас пізнаємо змалку, коли мати безперестанку напучує нас, що того, чи іншого “не можна”, найчастіше й без пояснення, чому “не можна”.

Остаточним і цілковитим обмеженням свободи людської волі — це, безперечно, гріх. Христос сказав: “Поправді, поправді кажу вам, що кожний, хто чинить гріх, той раб гріха” (Ів. 8:34, пор. 44, Рим. 6:16 і 20). Ап. Павло описує природу і стан людської волі так: “Я тілесний, проданий під гріх... бо чиню не те, що хочу, але що ненавиджу, те я роблю... Несчасна я людина! Хто мене визволить від тіла тієї смерті?” (Рим. 7:14-15, 24 пор. Еф. 2:1-3). Коротко, встановляємо важливий і невідкличний факт, що воля, як частина всієї людської природи, — тотальний невільник гріха і диявола. Людина ніколи і жодним способом не може сама себе визволити з тієї неволі, спастися вона може тільки ділом Божим через Господа Ісуса Христа.

Як це сталося?

Воно сталося ще у раю, де Адам і Єва мали первинно свобідну волю. У їхніх серцях була віра в Бога, тобто повне покладання на Нього в усіх справах кожного життя. У них був також послух Богові; що Бог бажав — це вони чинили. У своїм житті вони знали покору перед Богом, тобто їхня воля була вповні узгоджена та підпорядкована волі Божій; між ними і Богом була повна гармонія, спілкування, дружність, співпраця. Аж прийшов день випробування за допуском Божим, день сатаниної спокуси. В усьому, що сатана говорив їм, вони виявили віру йому; Божові ж — невірство. Невірство Богові спричинило непослух Його заповіді і непокору Його волі; у серці зродився бунт проти Бога, а з тим також прийшла неволя, неволя гріха та сатани. Від того часу їхні нащадки не народжуються за образом і подобою Божою зі свобідною волею, але за образом упалого у гріх і поневоленого сатаною Адама (Бут. 5:3). “Тому

то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла і смерть у всіх людей через те, що всі згрішили... Бо як через непослух одного чоловіка багато-хто стали грішними, так і через праведність Одного багато-хто стануть праведними” (Рим. 5:12 і 19). “Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть” (1 Кор. 15:22). З тієї причини псалмист каже: “Отож я в беззаконні народжений і в грісі зачала мене мати моя” (Пс. 51:7). Тому він молиться про очищення, створення нового серця і відновлення духа (Пс. 51:9,12, пор Йов 25:4, Єр. 13:23, Мт. 7:18, Пс. 39:5, Рим. 8:7-8, 9:16).

Щоб належно та серйозно говорити про свободний вибір волі впалої у гріх людини, потрібно найперше глибоко і добре розважити над дуже важливими словами Божого об'явлення про всіх людей, а Він знає нас усіх найкраще: “Нема праведного ні одного; нема хто розумів би; немає, хто Бога шукав би; усі повідступали, разом стали непотрібні; нема добродійця, нема ні одного... Нема страху Божого перед очима їхніми... бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави” (Рим. 3:10-12, 18, 23). Отже, за Словом Божим, кожна людина є невірником гріха, закута в кайдани сатани, сидить у темряві царства цього світу зі засліпленим розумом, духовно мертва через провини, чинить волю сатани, виконує волю тіла і думок, і з природи є дитиною гніву. Кожна грішна людина засуджена на вічну смерть, бо написано: “Бо заплата за гріх — смерть” (Рим. 6:23). Як же ж можна говорити про свободу волі такої зіпсутої і поневоленої під усяким оглядом людини?! Як може така людина робити будь-який вільний вибір у справі спасіння своєї душі від вічної загибелі, коли вона заплеклий ворог Божий і ненавидить Його й усе, що Він вимагає від неї, усіма фібрами своєї істоти?!

Як можна спасти духовно мертву, поневолену гріхом і сатаною, природно цілком зіпсуто людину, яка внаслідок свого стану та безнастанного грішення вже призначена на суд і на вічну загибель?

У першому розділі свого послання ефесянам ап. Павло вказує на особливу діяльність Божу в справі спасіння людей ще перед закладами світу — у вічності (в. 4); він пише про вподобання Божої суверенної волі (вв. 5 і 9); згадує про багатство Божої ласки (в. 7); повідомляє про таємницю і раду Божої волі (вв. 9 і 11) та про урядження повноти часів, щоб усе об'єднати у Христі (в. 10); але найважливішим словом, яке є ключем до розуміння таємниці Божої волі, є “постанова” Бога (вв. 9 і 11).

У цьому відношенні Псалом другий має у собі проголошення дуже важливої постанови Божої: “Я хочу звістити постанову: Промовив до Мене Господь: Ти Мій Син! Я сьогодні Тебе породив. Жадай Ти від Мене, — і дам Я народи, як спадщину Твою, володіння Твоє — аж по кінці землі!.. Шануйте Сина, щоб Він не розгнівався і щоб вам не загинути в дорозі, бо гнів Його незабаром запалиться. Блаженні усі, хто на Нього надіється!” (Пс. 2:7-8, 12). Як бачимо з тексту, тут йдеться про Божу постанову встановлення Христового Царства на землі. Це є тільки одна з-поміж багатьох постанов, які разом творять предвічний Божий плян, переднакреслений ще перед закладами світу (космосу); через ті постанови Бог дав повну заповруку, щоб певні події у всесвіті в минулому, теперішньому та майбутньому сповнилися. Божі постанови не є Його законом, а тільки пляном, який відноситься до створення, провидіння і ласки Божої, проте вони не є також самим актом чи виконанням створення, провидіння або відкуплення людей. У пляні Божім є постанови абсолютні та допускальні, останні відносяться до злих діл людей, за які вони особисті є відповідальні перед Богом. Так як гріх, в основному, є зловідношення до Бога, протилежні Його святій волі поведінка та діла людей, — його не може створити, ані чинити Бог, а хтось поза Божеством, в даному разі людина. Бог не може в Собі створити зловідношення до Себе, ані чинити напроти Своєї святої волі, тому це цілком абсурдний закид декого, хто не вміє думати логічно, що Він ство-

рив гріх.

З того огляду, що доктрина про постанови Божі обширна, ми не будемо займатися її богословськими доказами й апологетикою, але згадаємо тільки, а докладніше приглянемося до постанов про наше спасіння. До постанов Божих, що відносяться до людини, за логічною, а не конче за часовою послідовністю, належать такі:

1. Постанова створити людину;
2. Постанова допускальна на випробу людини й упадок у гріх;

3. Постанова подати спасіння у Христі, як необхідну потребу усіх людей на світі;

4. Постанова запевнити прийняття того спасіння хоч деяким людям — посилаючи на вибору і поклику;

5. Постанова призначення віруючих на місце спасіння;

6. Постанова призначення невіруючих на суд і вічну загибель.

(Далі буде).

3. Домашовець

УКРАЇНСЬКИЙ БАПТИЗМ

(Продовження)

Чому так завзято борюся Московський Центр проти влаштування Курсів для проповідників в Україні, побачимо з тексту “Повідомлення Управи Союзу (ВСОБ) про організацію Курсів проповідників в Україні” з нарад Управи 18-20 вересня 1925 р. (Баптист України, ч. 1, стт. 36-39, 1926 р.).

“Думка про організацію курсів для проповідників не є нова і належить вона нашим найстаршим працівникам на ниві Божій як Д.І. Мазаєву, В.Г. Павлову й іншим. Вони голубили її в своїх серцях і до кінця свого життя сподівалися, що раніше чи пізніше воно здійсниться і стане реальним фактом. Сприймали ту думку завжди ті брати, які, з волі Божої та Його народу, приймали на себе управу ділом Божим, а по цьому вповні природно та думка з'явилась у наших серцях і ми, як Управа Союзу Об'єднань Баптистів в Україні, оголошуємо необхідність організації Курсів для проповідників в Україні.

І. Необхідність організації курсів продиктовується нам щоденними вимогами нашого життя. Належить ствердити, що в загальному житті здійснюється деякий поступовий рух, і той рух в останньому часі виявляється особливо в ділянці громадської думки. Вилинули нові потреби, появилися нові струми

думки і нові стриміння людського духа. Поява тих нових причин вимагає від нас нових методів праці, як у сенсі проповіді евангельських правд, так і в сенсі боротьби з новими хибними думками людського суспільства. Для того потрібне всебічне приготування нових кадрів поборників евангельських правд.

Та необхідність впливає ще й з потреб нашого внутрішнього церковного життя. Ми потребуємо не лише благовісників, які можуть нести евангельську вістку невіруючому світові, але й потрібні працівники для не менш важливої духовної праці всередині церков. Належить ствердити, що тепер відчувається більш різка потреба в тих працівниках, ніж у перших.

Наші брати за океаном в цьому відношенні є в переді. В першій-ліпшій західньо-європейській країні наші брати мають не одну біблійну школу для проповідників, які щорічно випускають нові кадри працівників як на внутрішню, так і на заграничну місію, і тільки ми, українці та росіяни, за півсторіччя свого існування не могли до цього часу влаштувати ні однієї школи проповідників. Але враховуючи всі внутрішні та зовнішні умови даної хвилини, Управа Всеукраїнського Союзу Баптистів уважає, що тепер настає та хвилинка, коли давно

голублена думка повинна прийняти реальні форми та стати живим фактом, тобто настала пора зорганізувати в Україні Курси для проповідників.

II. Говорячи про необхідність організації Курсів для проповідників, Управа (ВСОБ) вважає своїм обов'язком тепер звернути увагу і на якісну їх сторону. Безперечно, що якісність курсів буде залежати, головним чином, від тих осіб, яким довіряться навчання і керування курсами, але потрібно сказати, що наші курси не повинні бути копією будь-якої школи за кордоном чужій психології і побутові життя нашого народу, але повинні бути курсами, які приблизили б наших вихованців до народу, навчили б їх краще розуміти народну душу, над якою вони виконуватимуть велику працю.

При цьому незвичайно важливим завданням курсів повинно бути впровадження вихованців у глибини Біблії, тобто основне вивчення Біблії. Глибоке і проникливе вивчення Біблії повинно бути провідним мотивом курсів. Така постанова діла дасть нам серйозних і стійких працівників на ниві Божій і, наостанку, вивчення Божого будівництва за Його пляном. Все це повинно приготувати наших вихованців до пасторського служіння, щоб кожний з них знав, як поводитися в домі Божім, який є Його церква. Це головні завдання, для досягнення яких потрібно пристосувати всю програму курсів і спрямувати всі сили учителів.

III. Але, розважаючи про духовні ділянки того питання, ми мусимо також звернути нашу увагу на внутрішні і матеріальні справи, від яких у значній мірі залежить можливість здійснення згаданих курсів.

Якщо йдеться про внутрішні справи, то Управа цілком спокійно може ствердити, що нашим статутом, який затверджений Українською Владою, нам надано право відкривати, як сказано в статуті, вищі курси для проповідників і диригентів для приготування працівників у Союзі, так що ми не маємо потреби просити дозволу на право відкриття курсів, а тільки показати Владі

нашу програму, склад учителів і подати місце, де ми бажаємо відкрити курси.

Якщо йдеться про місце курсів, то Управа, враховуючи різні умовини, вважає, що курси потрібно організувати в Харкові. Свій погляд на це питання Управа підтверджує наступними міркуваннями:

1. Харків є політичним центром України і ми будемо безпосередньо мати до діла зі самим центром, тим велико полегшає здійснення нашого завдання.

2. Харків з волі нашого Всеукраїнського З'їзду назначений як центр нашої духовної діяльності в Україні. Безперечно, що, з огляду на таке рішення З'їзду, в Харкові повинні зосередитися наші найкращі духовні сили, які в цю хвилину порозкидані в різних місцях, а можливо, навіть ми їх не запримітили.

3. Харків у цьому відношенні є також вигідне географічним положенням, так як він лежить на середині великої дороги з півночі на південь і оточений численними церквами, які обслуговують харківські працівники, воно є тому широким полем для практики наших вихованців.

Якщо йдеться про матеріальну сторону того питання, тобто питання, на яких засобах будуть зорганізовані і будуть продовжувати існування ті курси, Управа вважає, що засоби для тієї мети можуть надходити двома способами:

1. Ті засоби повинні прибути від тих громад або районів, які дадуть своїх кандидатів, як рівнож від самих курсантів, якщо вони будуть мати свої засоби.

2. Від спеціальних збірок і пожертв, які будуть прибувати від усіх громад і об'єднань України, призначених для тієї цілі.

Однакже потрібно вважати, що ми в цьому відношенні не зостанемося самі. Є підстави думати і сподіватися, що закордонні брати, які, не бачивши в нас ще жодного започаткування, вже виявили нам допомогу, то тим більше вони не зоставлять нас без своєї підтримки, коли побачать у нас живу організаційну працю.

Крім того Управа вважає, що в наших початках міг би знайти здійснення своїх стримінь Всеросійський Союз, який вже протягом трьох років старається відкрити курси для проповідників РСФСР, але до цього часу натрапляє на різні труднощі в здійсненні своїх стримінь, хоч і має для цього матеріальні засоби. У цьому відношенні не було б зайвим звернутися до Управи Всеросійського Союзу з пропозицією з'єднати свої духовні сили і матеріальні засоби з нами для спільної праці в справі організації і підтримки курсів, які могли б задоволити нашу спільну потребу.

У закінчення цього повідомлення, Управа усвідомлює, що багато чого,

зв'язаного з цим питанням, не заторкнено, а справа так цікава і так важлива, що хотілося б поговорити про багато чого, але внаслідок того поставлене перед нами завдання не є менше ясным і рішення не менше можливим, а тому просить раду Всеукраїнського Союзу Баптистів глибоко розважити це питання, використати догідну історичну хвилину та позитивним рішенням тієї справи покласти тривку основу для розвою діла Божого в Україні.

Брати, Господь закликає вас до великого діла: "І погляньте на ниви, як вони попововіли та доспіли до жнив, жнива багато, а робітників мало. — П. Дацко."

ОДНОРОДЖЕНИЙ СИН ВІД ОТЦЯ

В. Домашовець

"Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий!" (Лк. 1:35).

Величну правду боговтілення Господа нашого Ісуса Христа підкреслює чудово складеними словами українська різдвяна пісня: "Бог предвічний народився, Прийшов днесь із небес, Щоб спасти люд Свій весь, І утішив вся". Слова ті просто і ясно стверджують, що на землю, зодягнувшись у людське тіло, прийшов не хтось інший, але Сам предвічний Бог, Син Божий, Господь наш, Якого вічне передіснування чудово накреслене у Святому Письмі.

Однак, співаючи чудові різдвяні пісні, під час святкування Христового Різдва, назва Син Божий не має для всіх, що, навіть, називають себе християнами, однакового значення.

Уже зарання християнської ери евіоніти, елоги, монархіяни й аріяни, внаслідок неналежного розуміння Божества, створювали еретичні зловчення відносно Особи Ісуса Христа, відкидаючи Його вічність і божественність. Назва Син Божий для них мала таке саме значення у відношенні до Христа, як і до інших людей. Після Реформації те саме зловчення про Христа — заперечення Його вічності та божественности, промощували Л. і Ф. Соціни, Ф. Шляйермахер, А. Рітшл і інші, а за ними аж до 20

наших днів категорично відкидають вічність і божественність Христа ліберальні богослови, унітарі, релігійні модерністи та гуманісти. Деякі з-поміж них, подібно безбожникам, навіть сумніваються у Його історичність.

Адопціоністи, виходячи зі заложення унітарів і бажаючи зберегти у своїм понятті одність Божества, уважають, що Бог є тільки Одна Особа. До речі, адопціонізм має два види: адопціональний монархіанізм, який старається зберегти примат одного божественного принципу, тому й не вважає Христа Другою Особою Божою, і динамічний монархіанізм, який робить Христа Сином Божим щойно після Його охрищення, коли Святий Дух зійшов на Нього і почувся голос з неба: "Це — Син Мій Улюблений, що Його я вподобав!" (Мт. 3:17).

Це зловчення про Христа є дуже подібне до доктринального відхилення Керінтія з першого сторіччя, докладне накреслення його зловченням дали під кінець другого сторіччя Теодот з Риму та Павло з Самосати. Вони, як і подібні їм у наші дні, не вірили, що Ісус Христос існував, як Син Божий у надприродному розумінні, як Друга Особа Божа перед втіленням, але вважали, що Він був дуже праведний чоловік, внаслідок чого Бог вибрав його для спеціального діла відкуплення людей, і під час хрищення був наділений силою Святого Духа та був усиновлений (адоптований) Богом,

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

як Божий Син. Однак, як такий, у їхньому зловченні, Христос не є односутній з Богом і не є предвічним Богом, крім цього, хибність цього зловчення полягає в тому, що такий адоптований Син Божий міг би постраждати тільки за одного грішника в світі, але не за всіх грішників.

Ані не є Сином Божим Христос для всіх, як т. зв. Свідки Єгови, що за Арієм в Олександрії тримаються фальшивої еретичної доктрини Христової підрядности до Бога (субординаціонізм). Арій, мов дитина, не зумів відрізнити двох основних понять — вічності і часу. Вічність — це стан буття, в якому немає часу, ані часової послідовности; у вічності можна застосувати тільки логічну послідовність, а не часову. З того огляду, Арій не міг відповісти собі на своє нерозумне питання: "Як можуть Отець і Син бути такі самі старі — вічні?" У безчасовій вічності ніхто не підлягає часовим змінам, а тому ніхто не старіє і не може бути молодшим або старшим. Хоч Арій вірив, що Христос існував перед своїм втіленням і що Він був Створителем світів, проте в розумінні Арія Христос мав початок. Він уважав, що був час, коли Сина Божого не було й Бог не був Отцем, бо ще не мав Сина. З такого заложення, він учив, що Син Божий є подібний до Бога (гр. — гомоіузіос), але не односутній із Ним.

Атанасій, поборюючи зловчення Арія, вніс до "Нікейського Символа Віри" (325 р.) дуже важливі фундаментальні окреслення відносно розуміння Особи Христа, які стали основою віри правдивого християнства на всі часи: "Вірую... в єдиного Господа Ісуса Христа, Однородженого від Отця перше всіх віків; Світло від Світла, Бога правдивого від Бога правдивого, народженого — не створеного; Який для нас, людей, і для нашого спасіння зійшов з неба, і втілювався від Святого Духа і діви Марії, і стався Людиною..."

Якщо говоримо про народження Божого Сина від Бога Отця перше всіх віків — у вічності, в якій немає часу, ні часової послідовности, то розуміємо, що Бог Отець не поділився, тим зберігаючи одність Божества — Бог Отець і Бог Син є односутні, що народження те не сталося з волі Отця, але з Божеської природи Його Істоти, як Отця, і що Бог Отець і Бог Син є вічний.

Основна наука Нового Заповіту, яка є в повній гармонії з наукою Старого Заповіту й на підставі якої вповні доказана (див. Послання до євреїв і інші), стверджує, що Ісус Христос — вічна Друга Особа Святої Тройці (Мт. 28:19, 2 Кор. 13:13), предвічний Однороджений Син від Отця (Ів. 1:14), Якому Бог Отець Духом Святим приготував люд-

ське тіло (Євр. 10:5, Мт. 1:18,20), прийшов у цей світ (Євр. 1:6, Ів. 17:8, 1 Тим. 1:15) і втілювався через діву Марію (Мт. 1:21-23). У Новому Заповіті, на що є також потвердження у Старому Заповіті, Христос о'б'явлений, як Бог (Ів. 1:1, 18, 20:28, Рим. 9:5, Кол. 2:9, Тит. 2:13, Євр. 1:8,10), Який, ради нашого спасіння, умалив Самого Себе (Фил. 2:6-8) і став Боголюдиною.

Успішна проповідь Христа та спасенна віра в Нього мусять включати Його предвічну божественність (пор. проповідь і віра в божественне Ім'я — Господь у Ів. 20:28, Дії 2:36, 4:33, 8:37, 9:6,28,42, 10:36, 11:20-21,23-24, 13:12, 14:3,23, Рим. 1:3-4,7, 4:24, 5:1, 10:9-11, 1 Кор. 12:3, 16:22). Через Євангелії, Дії апостолів, апостольські Послання і кн. Об'явлення Святий Дух старанно об'являє нам різними способами ту важливу доктрину божественности Христа. Він показує нам це через, принаймні, чотири важливі назви: Син, Слово, Я Є і Господь.

СИН БОЖИЙ, — перша важлива назва Христа, хоч ужита при Його народженні в певних місцях Нового Заповіту (Лк. 1:35, Ів. 1:34, Рим. 1:4, Євр. 1:2), проте вона не може обмежитись тільки до втілення, бо є багато інших місць, які безперечно вказують на це особливе, незрівнянне, унікальне відношення Сина Божого до Бога Отця (Мт. 11:27, Ів. 5:18, Рим. 8:32). Спеціальну увагу мусимо звернути на ті місця Слова Божого, які вповні узалежують назву Син Божий від вічності (Ів. 1:1, 14, 18). Воно стає дуже наявним зокрема там, де сказано, що Бог Отець створив через Нього віки і світи і що Бог Отець послав Сина Свого у світ, бо воно значить, що Син був у Отця перед закладами світу та перед втіленням (Ів. 3:13, 17:5, 1 Ів. 4:10). Далі, належить ніколи не забувати того факту, що Синедрион засудив Христа не за те, що Він визнав Себе, як Месію, але як Сина Божого у розумінні Бога і Його засудили за богозневагу (Мт. 16:16, 26:63-65, Лк. 22:70-71, Ів. 10:30-39, 19:7).

Такі специфічні новозаповітні вислови, як Однороджений (гр. — Моногенес) Син, що в лоні Отця (Ів. 1:18, пор. 1:14, 3:16,18) і "Первороджений" (гр. — Прототокос) перш усякого творива" (Кол 1:15,18, Рим. 8:29, Євр. 1:6) — своїм контекстом цілком недвозначно підкреслюють народження Сина Божого від Бога Отця перед віками — у вічності. Той, Хто створив віки, мусів бути предвічним Богом, як написано: "А в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина, що Його настановив за Наслідника всього, що Ним і віки Він створив, Він був сьєвом слави та образом Істоти Його" (Євр. 1:2-3). Визнання Натанііла має свою ос-

нову на виявленні надприродної спроможности Христа бачити на відстань: "Учителю, Ти — Син Божий, Ти — Цар Ізраїлів!" (читай всю подію в Ів. 1:45-51). Визнання Петра основане на такому величому божественному розумінні назви Син Божий: "Ти — Христос, Син Бога Живого!" (Мт. 16:16, див. також Ів. 6:68-69). Таке ж є і визнання етіопського вельможі: "Я вірую, що Ісус Христос — то Син Божий!" (Дії 8:37). Слово Боже категорично підкреслює важливість віри в Христа, як в Однородженого Божого Сина, як у Того, Хто прийшов з вічності у цей світ, бо від цього залежить спасіння або загибель кожної людини (Ів. 3:13-18, 34-36).

СЛОВО — назва Христа, або грецьке **ЛОГОС** у розважаннях жидівського філософа з Олександрії — це принцип порозуміння, або божеський Посередник між Богом і людьми, щільно сполучена з назвою Однороджений Син від Отця у першому розділі Єв. Івана, де вона дуже докладно окреслює доктрину предвічного існування Сина Божого. Наслідуючи вступні слова до першої книги Біблії, тут, за надхненням Святого Духа, ап. Іван стверджує: "Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього. І життя було в Нім... І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне ласки та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця" (Ів. 1:1-4, 14). Слово "споконвіку" (гр. — ен архе) дослівніше є "на початку". Цитовані слова свідчать самі про себе, а аксіоматичний вигляд тих тверджень вимагає беззастережного та бездискусійного прийняття їх за основу віри в Христа. У них вічне існування і божественність Слова окреслені дуже прецизійно: Слово було на початку, як і на початку був Бог; Воно, як творець віків і світів і як божеський Посередник між Богом і людьми, сталося тілом, в якому сяяла вічна слава божественности Однородженого Божого Сина. Тільки зловмисним перекручуванням і нелогічним злопоясненням наведеного тексту відступники від основної правди Нового Заповіту стараються заперечити божественність і вічність Господа нашого Ісуса Христа.

Я Є — як Ім'я Боже, має особливу вагу у відношенні до вічного існування Христа. Це бачимо дуже яскраво з Його мови про Авраама: "Перш, ніж Авраам був, — Я Є!" (Ів. 8:58). Різкість граматичного часового контрасту вказує на те, що Авраам був у часі, а Христос є завжди, бо Він є вічний Я Є. Перекладене з грецького "его імі" на українську мову Я Є виявляє нам не лише вічне самоіснування

Христа у Божестві, але воно в оригінальному єврейському Старому Заповіті та в його перекладі Сімдесятьох — у Септуагінті, вживається як Ім'я Боже.

Приготовляючи ізраїльський народ до приходу на землю Свого Слуги — Страждальця, Бог через пророка Ісаю наперед провіщає про те, як люди пізнають Його, або яким Ім'ям Він об'явить Себе, щоб вони повірили і прийняли Його. (Наступні цитати наведу, як вони є в оригіналах). "Шалюють володарі їхні, — говорить Господь, і постійно весь день Моє Ім'я зневажене. Тому Моє Ім'я пізнає народ Мій того дня, що Я Є Той, Хто говорить: "Ось, Я Є!" (Іс. 52:5-6). Те ж саме Ім'я Бога зустрічаємо в інших місцях кн. прор. Ісаї: "Щоб пізнали і Мені ви повірили, та зрозуміли, що Я Є" (Іс. 23:10); "Я є, Я Є, Хто стирає провини твоєї ради Себе, а гріхів твоїх не пам'ятає" (Іс. 43:25); "Я Є Господь!" (Іс. 45:18); "Я Є Перший, і Я Є навки!" (Іс. 48:12); "Я є Я Є — Господь, що говорю праведність і оголошую правду!" (Іс. 45:19).

Немає сумніву, що сімдесять єврейських учених, які переклали Старий Заповіт з єврейської мови на грецьку, мали чимало клопоту з тим, як передати те Ім'я Боже, що ним Він мав Себе об'явити та дати пізнати Себе народові "того дня" так, щоб вони повірили в Нього. В єврейській мові воно є "ані гу", або дослівно "Я (є) Він". Господь надхнув їх перекласти те Ім'я Своє грецькими словами "его імі", — тобто "Я Є".

Говорячи до юдеїв часу Його перебування на землі в людському тілі, Христос, об'являючи Себе та Своє посланництво, безперечно, вживав ті слова по-арамейському — "ані гу", які в Новому Заповіті, за прикладом перекладу сімдесятьох, виражено по-грецькому "его імі". У Новому Заповіті на грецькій мові, на якій він був оригінально написаний, дуже часто вживається Я Є, де в українському перекладі дієслово "є" випущено, наприклад: "Я (є) Бог Авраамів" (Мт. 22:32, пор. також Ів. 6:35,41,48,51, 8:12,18, 10:7,9,14, 11:25, 14:6, 15:1,5 і багато інших). У наведених місцях Слова Божого у грецькому тексті є повний вираз "его імі", тобто "Я Є", а в Новому Заповіті, перекладеному з грецької на єврейську мову, знаходимо також "ані гу" або, не раз, повнішу нескорочену форму "анокі гу".

Але є, крім наведених вище, чимало місць у Новому Заповіті, які в спеціальний спосіб окреслюють Я Є, як Ім'я Всесущого предвічного Христа — Сина Божого, напр.: "Будьте сміливі! Я Є! Не бійтесь!" (Мт. 14:27, Мр. 6:50, Ів. 6:20). Особливу увагу належить звернути на Христову вимогу до

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

людей, у якій Він каже: "Бо коли не ввіруєте, що Я Є, то помрете в своїх гріхах" (по-арамейському Він казав їм — "що Я ВІН", Ів. 8:24). У наступному вірші юдеї питаються: "Хто Ти Такий?" Ісус відказав їм: "Споконвічний, як і говорю Я до вас" (Ів. 8:25), підтверджуючи те, що Ім'я Я Є означає "Той, Хто від початку", або Споконвічний. У тій Своїй відповіді Христос наводить їм глибину значення того Божого Імени, про яке сповіщав пророк Ісаїя і яким Він Себе їм об'явив. Тому Я Є, як Ім'я Христа, означає Самоіснуючий вічно, вічно Сущий, Споконвічний або Той, Хто є від початку.

Далі, щоб вони повірили в Нього і прийняли Його як споконвічного Бога, Який прийшов спасти їх, ще докладніше пояснює їм Христос, натякуючи навіть на Свої страждання, як Страждаючого Слуги, у зв'язку з Яким прор. Ісаїя об'явив те Ім'я Бога: "Коли ви підіймете Людського Сина, тоді зрозумієте, що Я Є" (Ів. 8:28). По цьому читаємо, що "коли Він говорив це, то багато-хто в Нього увірували" (Ів. 8:30). Інші ж зрозуміли глибину Його самооб'явлення щойно тоді, коли Він говорив їм про Авраама: "Поправді, поправді кажу вам: Перш, ніж Авраам був, — Я Є" (Ів. 8:58). Але тоді, зрозумівши, що Він говорить про Себе, як про вічного Бога, "схопили каміння вони, щоб кинути на Нього" (Ів. 8:59).

Іншим разом Христос, обмиваючи учням ноги, сказав: "Чи знаєте, що Я зробив вам? Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, — і добре ви кажете, бо Я Є" (Ів. 13:12-13), а за хвилину Він говорить своїм учням про те, що один з-поміж них зрадить Його, тоді Він знову об'явив Себе тим Ім'ям — Я Є: "Уже тепер вам кажу, перше ніж те настане, щоб як станеться, ви увірували, що Я Є" (Ів. 16:19). Далі, в Новому Заповіті бачимо, що те божеське Ім'я Він вживає під час схоплення Його в Гефсиманії: "Кого ви шукаєте?" Йому відповіли: "Ісуса Назарянина". Він говорить до них: "Я Є!.." І як тільки сказав їм: "Я Є!" — вони подалися назад, та й на землю попадали... Ісус відповів їм: "Я сказав вам, що Я Є" (Ів. 18:5-6,7). Так же само тим Ім'ям Божим об'являє Себе Ісус на суді перед Синедріоном: "Первосвященик знову спитав Його, до Нього говорячи: "Чи Христос Ти, Син Благословенного?" А Ісус відказав: "Я Є!" (Мр. 14:61-62). Подібно свідчить нам про цю подію євангелист Лука: "Тоді всі запитали: "То Ти Божий Син?" А Він їм відповів: "Самі кажете ви, що Я Є!" (Лк. 22:70 і див. в.:71). Не можемо проминути і того важливого самооб'явлення Христа учням по Його воскресінні: "Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, — Я Є ВІН!" (Лк. 24:39). У той же самий спосіб Христос об'явився також Савлові на дорозі до Дамаску:

Ч. 1-2, 1983

"Хто Ти, Господи?" А Той: "Я Є — Ісус, що Його переслідуєш Ти!" (Дії 9:5).

ГОСПОДЬ — як назва Христа, дуже багато разів вживається в Новому Заповіті, і хоч не раз ця назва вживалася до людей у звичайному розумінні "пан" (напр. Савл кличе Христа — "Пане!", але після самооб'явлення Христа, Савл змінив на "Господи!" — Дії 9:5 і 6), проте у відношенні до Христа назва Господь має завжди значення божественности. Ще перед Його народженням Ісус є названий Господом у мові про Івана Хрестителя: "І багато синів із Ізраїля він приведе до їхнього Господа Бога, і він сам перед Ним буде йти в духу й силі Іллі... щоб готових людей спорядити для Господа" (Лк. 1:16-17). Єлисавета промовляє до Марії так: "І звідки мені це, що до мене прийшла мати мого Господа?" (Лк. 1:43). Марія говорить про Нього, як про свого Спасителя Господа: "Величає душа моя Господа, і радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм" (Лк. 1:46-47). У мові про Івана Хрестителя читаємо знову: "Ти ж, дитино, станеш пророком Всевишнього, бо будеш ходити перед Господом, щоб дорогу Йому приготувати, щоб народу Його дати пізнати спасіння у відпущенні їхніх гріхів" (Лк. 1:76-77). В усіх наведених цитатах назва Господь відноситься до Христа, як до Всевишнього Бога.

Славне ангольське сповіщення народження Христа також виявляє Його божественність: "Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, який є Христос Господь" (Лк. 2:11).

Христос дуже часто вживав назву Господь до Себе в якнайдокладнішій значенні божественности, наприклад, коли говорив до диявола, який Його спокушував: "Не спокушуй Господа Бога свого!" (Мт. 4:7), або: "Господеві Богові своєму вклоняйся і служи Одному Йому!" (Лк. 4:10). Далі Христос об'являє Себе Господом — Суддею того великого дня, тут Він говорить про Себе, як про Бога: "Не кожен, хто каже до Мене: "Господи! Господи!" — Багато хто скажуть Мені того дня: "Господи! Господи!" (Мт. 7:21-23). "Бо Син Людський Господь і суботі!" (Мт. 12:8, пор. Мт. 22:43-45, 24:42, 25:37,44, 16:19-20, Лк. 6:46, Ів. 13:13-14).

Крім наведеного, Господь Ісус Христос багатократно іншими способами є проголошений правдивим Богом — Єговою Старого Заповіту. Щоб побачити це, досить порівняти такі місця: Мт. 3:3 до Іс. 40:3; Ів. 12:41 до Іс. 1:8-10; Дії 13:33 до Пс. 2:7; Еф. 4:6-8 до Пс. 68:18. Великі діла, які тільки Бог міг учинити, й Божі атрибути є вжиті для Христа у численних місцях Нового Заповіту (Ів. 1:3-4, 6:40-41, 8:58, 10:30, 14:6, Рим. 9:5, Еф. 2:2-3,

Кол. 1:17, Євр. 7:26, 13:8).

Анголи Божі не приймали поклоніння (Об. 22:8-9), але Христос приймав пошану та поклоніння, як Господеві, бо Він — Бог (Мт. 2:11, Мр. 11:17, Лк. 5:8, 17:15-16, 18, Ів. 5:23, 9:38, 20:28, Дії 2:36, 7:59, Рим. 10:9, 1 Кор. 12:3, Фил. 2:10-11, Об. 1:17, 5:12-14). Христове ім'я, як Сина, вживається нарівні з ім'ям Отця і Святого Духа під час хрищення наведеного (Мт. 28:19), під час благословення при кінці богослуження (2 Кор. 13:13) і в даруванні вічного життя (Ів. 5:23-24, 14:1, 17:3). Вся наука про спасіння, як і доктрина про відкуплення у Святому Письмі є вповні узалежені від Бога, тільки Бог може простити гріхи, відкупити і спасти від вічної загибелі (2 Кор. 5:18-21, 1 Тим. 2:3-7). Одна праведна людина могла б заступитися тільки за одну грішну людину, але щоб заступитися і спасти всіх грішників, які повірять в Христа, мусів прийняти страждання і смерть, заступаючись за них, тільки Бог у Другій Особі — Господь наш Ісус Христос, предвічне Слово, Син Божий, вічний Я Є!

У Новому Заповіті є чимало місць, які вказують на абсолютну важливість віри і визнання Ісуса Господом у значенні предвічного Бога, без яких людина не може спастися від вічної загибелі. Іван Христитель проповідував про Христа, як про Господа, сповняючи два великі христологічні пророцтва Старого Заповіту (Мал. 3:1-3, пор. Мт. 11:10, та Іс. 40:3, пор. Мт. 3:3), в контекстах тих пророцтв конкретно сказано, що Цей Господь, Який іде, та перед Яким потрібно рівняти дорогу — це Бог предвічний!

Христос доказав фарисеям, що Месія, тобто Христос, є Господь у надприродному значенні, цитуючи Псалом Давидів: "Промовив Господь Господеві моему: Сядь праворуч Мене!.." (Мт. 22:44, пор. Пс. 110:1). Петро — учень Христа, визнає Його Господом у надприродному розумінні: "До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного!" (Ів. 6:68, читай далі в. 69!) Дуже важливе є спеціальне визнання Хоми після Христового воскресіння, в якому він засвідчує про свою віру в Христа, як Бога: "Господь мій і Бог мій!" (Ів. 20:28).

Петро у своїй проповіді закликав вірити в Ісуса Христа, як у Господа (Дії 2:21), бо це є необхідне для спасіння; далі він Давидовими Псалмами (16-тим і 110-тим) доказує, що Ісус Христос є Той Господь (Дії 2:23-36). "Ото ж, нехай весь Ізраїлів дім твердо знає, що Господом, і Христом учинив Бог Його, Того Ісуса, що Його розп'яли ви!" (Дії 4:33), бо від віри в Нього, як у Господа, залежить спасіння людини: "Добродії! Що треба робити мені, щоб спастися?" — "Віруй у Господа Ісуса

Христа, — і будеш спасений ти сам і твій дім!" (Дії 16:30-31). "А Крисп, старший синагоги, увірував у Господа з усім домом своїм" (Дії 18:8). "Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що бог воскресив Його з мертвих, то спасешся" (Рим. 10:9).

Христові належить поклонятися, бо Він є Бог; так Він сказав сатані: "Відійди, сатано! Бо ж написано: "Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!" (Мт. 4:10). Тому належить, "щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося кожне коліно, небесних, земних і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос — то Господь, на славу Бога Отця!" (Фил. 2:10-11), "бо написано: "Я живу, каже Господь, і схилиться кожне коліно передо Мною, і визнає Бога кожний язик!" (Рим. 14:11).

Проте Слово Боже також учить, що ніхто не може визнати Ісуса Христа Господом, як тільки за надхненням і керуванням Святого Духа: "І не може сказати ніхто: "Ісус — то Господь!" — як тільки Духом Святим" (1 Кор. 12:3). І горе тому, хто не вірить, не визнає, і не прийме Його за Господа свого життя, бо не любить Його і надалі зостається Його ворогом: "Коли хто не любить Господа, нехай буде проклятий! Маран ата!" (1 Кор. 16:22).

Таке велике спасіння виконав для нас на хресті Всемогутній Спаситель, Який з тією великою метою прийшов з неба на землю, як споконвічний Син Божий, — "Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерти, і то смерти хрестної. Тому й Бог повищив Його, та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося кожне коліно... і щоб кожний язик визнавав: "Ісус Христос — то Господь!" (Фил. 2:7-11).

Тому в цей чудовий, святий, тихий різдвяний час, під гомін симфонії різдвяних пісень, що з усіх кінців землі линуть до небес, і ми, як колись ви-флиємські пастухи та як ті мудреці зо Сходу, впадімо і поклонімося Господеві Христові — Богові нашому, Який все створив і з волі Якого існує все, Який був заколений і кров'ю Своєю викупив нас Богові, і Який зробив нас царями і священниками, — і скажімо: "Тому, Хто сидить на престолі, і Ангцєві — благословення, і честь, і слава, і сила на вічні віки, амінь!"

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ТОДІ СЯЯЛИ ЗОРІ...

В садах саме цвіли вишні і над ними цілими роями гули хрущі. Ті хрущі на день десь ховалися під листям, але коли приходив вечір, усі вони вилетіли зо свого укриття і наповнювали сад оспіваною в поезіях музикою.

За садом простягалось поле, яке тієї вечірньої пори також співало. Там росли жита, пшениці; цвіли польові маки, волошки; співали перепілки. Отже, того вечора все співало.

Филимон ішов додому і в нього на серці було так само радісно, як і в тій вечірній природі. Душа його співала, як ті поля навколо, як чіхратий сад, що покритий темрявою ночі.

За садом протікав блискучий струмок, коливаючись у прибережних лозах. На його поверхні відбивалося світло місяця, який саме вплив з-за хмари. А все небо з одного кінця до другого було покрите ясними зорями. Ті зорі кліпали вогнями, ніби свічки, запалені на глибокому склепінні неба, накриваючи собою поля, гай і все довкілля.

Филимон перейшов кладкою через струмок і пустився стежкою через вигін до свого двору. В воротах затримався і сперся на стару липу, що тут росла і завжди шуміла. Але сьогодні, вітру немає і липа мовчить, навіть не ворухнеться. А сад і недалеко поле не мовчать, вони співають свою вечірню пісню. І Филимонове серце також співає. Хоча тієї пісні ніхто не чує, але вона сама бринить і співається десь там глибоко в його серці. Це ж найщасливіший вечір у Филимоновому житті, то як же йому не співати?

Довший час він плекав щасливу думку, що він колись мусить поговорити з Палажкою і накінець сказати їй те, що він думає про неї? Сказати про те, що не дає йому спокою, що вночі видирає в нього сон. І він сьогодні сказав. Яюсь воно було ніяково, він хвилювався, але потім набрався відваги і сказав. Вона стояла, похиливши голову і слухала. Легенький вітер хитав кінцем хустки на її голові, з-під тієї хустки виставав жмут кучерявого волосся і також хитався. Потім вона переступила з ноги на ногу, подивилася на нього і тихо сказала:

— Филимоне, я не можу тобі всього сказати того, що відчуває моє серце, але якщо на це Божа воля, то воно так станеться.

І від тих слів у нього відразу скотився камінь з душі. Він відчув, що йому так легко на душі, так спокійно й солодко. Він провів її аж до її двору, а тепер прийшов до своїх воріт і стоїть під старою

липою. На подвір'ї всюди тихо, а в хаті ще світиться. Чекають його. Але йому не хочеться йти до хати. Отак стояв би тут і стояв би. Він підносить очі до неба, а там зорі-зорі... Засвітилися і так горять, ніби свічки, застромлені в тверде склепіння. А Филимон стоїть, убираючи в душу запах вечора, чар теплої зоряної ночі.

І той вечір був для нього такий пам'ятний, такий дорогий, що він завжди, коли вертався додому із співанок, чи з богослужень, чи з зібрання молоді, завжди затримувався під липою біля своїх воріт. Стояв якусь хвилину, роздумував про все, а потім ішов до хати або до стодоли на сіно.

Від того вечора життя його набрало іншого сенсу, іншого змісту. Воно більше вирівнялося, стало повнішим, він відчував, що відтепер він не сам, що біля нього є хтось інший.

Другого літа, саме на свято Петра і Павла відбулося його весілля з Палажкою, на яке прийшло багато знайомих з довколишніх сіл. Було багато пісень, багато побажань, багато радості, як це завжди буває на таких святах.

Филимонів батько, наспілку з батьком Палажки, склалися і побудували для своїх дітей велику хату з трьома вікнами, що виходили на сад. У тих вікнах інколи світилося до пізньої ночі, бо молодь там збиралася на свої співанки. Тоді голосні євангельські пісні пливли над садами, над усім довкіллям, розпльваючись у вечірньому морці.

Але ті співи довго не продовжувалися і незабаром у Филимонових вікнах світло погасло. І тоді була темрява не тільки в його маленькій хаті, але така сама темрява була над усім селом, а також над іншими селами.

Запалилася війна, прийшла нова влада і не було чим світити, бо нестало нафти. Люди яюсь давали собі раду, шукали в лісі якогось дерева, яке можна було колоти на тонкі тріски і світили тими трісками в хатах. Те дерево поволі горіло, не давало диму, але й мало давало світла. Але в хаті можна було бачити, де стоїть піч, де вікна, де двері та стіл. Можна було перейти до самого порога, не наткнувшись на стільця.

Филимон такого світла не мав, а коли надворі западали сутінки, вони з Палажкою йшли до батьків. А там сиділи напотемку й журилися, як то воно буде далі. Нова влада розпанюшилася, закрила православну церкву, посягала на їхнього моли-

товного дома. Тому, чи то вдень, чи вночі, — над селом стоїть глибока темрява.

А природа не пристосовувалася до обставин нової влади. Над вишнями в саду, як і колись, гули хрущі. Під вікнами хати цвів бузок з ясніном, а на небі ввечері сяяли зорі. Такі ясні-ясні. Струмок за садом блищав до зоряного неба хлюпотів до твердого берега і вдень, і вночі співав однієї й тієї самої пісні. Від струмка долівав запах води.

Одного разу Филимон з Палажкою верталися ввечері з богослуження, які покищо відбувалися в їхньому молитовному домі. Була вже ніч, але надворі було видно, бо небо густо засіялося зорями. Вони обоє прийшли до свого двору і обоє стали біля перелазу, самі не знаючи чого. Над ними шуміла стара липа, в траві наперербій змагалися голосні цвіркуни. Филимон присів на перелазі, а Палажка стала біля нього. На неї падало світло місяця і вона була такою самою молодою і гарною, як колись. Филимон чомусь голосно зідхнув і взяв Палажчину руку. І тихо казав:

— Палажко, ті наші скрипучі ворота, а також той перелаз завжди, коли буваю тут сам увечері, вони багато чого мені нагадують. А зокрема тоді, коли надворі отакий вечір, а на небі так багато зір. Подивися, як їх багато. Самі зорі, ніби хтось повними пригорщами взяв їх і розсіяв по небу. А вони мені такі близькі й дорогі, бо й тоді вони так гарно і дружно світили.

— Коли? — спиталася тихо Палажка.

— Тоді, коли я проводив тебе до твого двору, а потім сам вертався додому. Над винями тоді гули хрущі, з саду плив запах бузку, а на небі сяяли зорі. Я ніс додому твоє слово і за те слово я тримався. Я пильно в серці його заховав і отут молився, дивлячись до зоряного неба.

Палажка нічого не сказала, тільки важко зідхнула, ніби щось грізного передчуваючи. Потім вони пішли до хати. А липа біля воріт не переставала шуміти. Не переставали також світити зорі.

Проходили дні за днями. Були вони сумні, невеселі. Нова влада вкорінювалася і ставала твердо ногами на тому місці, куди вона прийшла. В селі відбулися якісь збори, на яких треба було вибрати нову управу села і люди одноголосно вибрали Филимона головою села. Він письменний, спокійний, богобоязливий, то й буде для села добрим господарем, — казали люди.

І справді Филимон таким був. Обстоював правду, заступався за бідних і покривджених, коли до кооперативи почало приходити трохи краму, він намагався поділити його так, щоб менше було нарікань, щоб усім було по-рівному.

Але це не продовжувалося довго. З району прийшло розпорядження, щоб людей у селі поділити на бідних, середняків і багатів. І Филимон ділив. Днями й вечорами сидів у сільраді, приготівляючи різні списки. Додому почав приходити менше і менше, а потім поставив собі в сільраді залізне ліжко і там спав. Як ходив удень у теплому заялозену піджаку, то ввечері так і лягав у нього на своє ліжко, навіть не скидаючи чобіт. У сільраді завжди було гамірно, людно, накурено, а під ослонами завжди валялися порожні пляшки з горілки, яку частіше почали привозити до кооперативи.

Одного підвечора Филимон закінчив якусь свою працю в сільраді і пішов через вигін додому. Палажка зустріла його на порозі й жажнулося. Він був немитий, зарослий, насилу тримався на ногах. Палажка схопила його за рукав і голосно крикнула:

— Филимоне, ти пив?

— А як ти знаєш? — спитався він її, насилу переступаючи поріг.

— Я бачу по тобі і чую, — казала Палажка і закрила обличчя руками.

Филимон прийшов до хати. Скинув із себе брудну куфайку, кашкета і кинув це в кут. А сам сів біля столу, підперши руками розкуйовджену голову. Палажка стояла біля порога і плакала. А потім казала:

— Куди ж це ти пішов, Филимоне? Де ж твоє християнство і що говоритимуть у селі люди, які рахували тебе християнином? А що я казатиму батькам?...

Але Филимон не обізвався. Він підніс голову і вона ніби гайдалася на шії то в один бік, то в другий. Очі його дивилися догори, але в них не було того зору і погляду, що колись. Палажка підійшла до нього.

— Филимоне, скажи, що це сталося з тобою? — пісталася заплакана і безсила.

— Сталося те, що бачиш, — промовив він тяжко й байдуже. — На моєму місці інакше не можна, тільки отак. Комуś треба дати з лісу дров, тому знову з колишнього фільварку дати соломи, тому з кооперативи якусь хустку чи якогось матеріялу і за все це люди приносять чарку. Я довго боровся з тим, але не витримав спроби. Не витримав. А тепер не знаю, як буде. Один тільки вихід якийсь зречтися тієї праці. Ти не знаєш, Палажко, як мені важко, але що я можу зробити? Спокусився та й годі. Дав дяволі пальця, а він потягнув усю руку. Навіть голову потягнув. І тепер я безсилий змагатися з ним. Він мене перемиг. Не допоможеш мені ти і ніхто не допоможе, — і Филимон посунувся по лавці аж

до дверей.

Палажка побачила, що його очі покриваються дрімотою, уста дрижать, а голова хилиться на плече. Подала йому холодної води і відчинила двері, впустивши до хати повітря.

— Може я вийду надвір, мені недобре, — промовив Филимон і притримався за одвірка.

Палажка вийшла за ним. Филимон похилився над перелазом і пив недопиту з чашки воду. Руки його дрижали, ніби в старця. А Палажка сперлася й собі на тин, тримаючи Филимоновою головою. Надворі було видно, ніби вдень.

Місяць ще не сходив, але там, де він мав сходити, вже рум'янилося небо. В саду гули хрущі, а зорі засіяли все небесне склепіння і гойдалися у Филимонових очах. І він подивився на них. Вони йому щось пригадали. Палажка також поглянула дощери і крізь сльози сказала:

— Филимоне, чи ті зорі тобі щось пригадують?

— Пригадують і дуже багато говорять до мене, але я нічого не можу собі допомогти. Я бідна і нещаслива людина і якщо ти можеш, то допоможи мені.

Пожалій мене і все мені пробач. Найперше я згрішив перед Богом, а потім перед тобою, — і він похилив на її плече свою втомлену голову.

— Я не можу тобі, Филимоне, допомогти, але Бог може це зробити. Треба молитися і просити Бога, щоб Він простив тобі гріх, бо ти тяжко згрішив перед Ним. Підемо до хати і будемо разом молитися.

— Ні, молимося тут. Може тут ближче Бог, ніж у хаті. Я переконався, Він багато разів мене тут вислуховував, то, може, вислухає й тепер. Мені так важко. Палажко, і я сам не знаю, пощо я таке робив, — і вони обоє молилися, обоє плакали, бо обох їх серця дуже боліли.

А стара липа над ними жалісно шуміла. Хлюпотів недалекий струмок, а в небі сяяли зорі...

Другого дня все село знало, що Филимон відмовився від своєї праці, бо побачив і гірко переконався, що вона йому, як християнинові, не пасує.

М. Подворняк

МОЛОДЬ ПРИ СПРАВАХ ХРИСТОВИХ

Володимир Савчук

3. Правда Окраса

В Ісаї 61:10 читаємо: “Я радісно буду втішатися Господом, нехай звеселиться душа моя Богом моїм, бо Він зодягнув мене в шату спасіння, і в одіж праведности мене вбрав, немов молодому, поклав Він на мене вінця, і мов молоду, приоздобив красою мене!”

Українська Біблійна Оселя в Канаді у липні 1982 року замаїлась радісно сьйними обличчями української баптистської молоді. Це другий із черги такий злет нашої любшої молоді на цій Оселі. Подвір'я молитовного дому та осельні дороги загомоніли привітальними окликами молоді, старших і дітей. Природа й собі, якби приєдналася до цієї блаженної врочистости віянням лісової прохолоди, запахом квітів, трави та чаруванням синювато-блакитними водами великого озера. Оселя знову приоздобилася молодим цвітом молоддю.

Всі люди на землі бажать бути гарними, як сказав український письменник М. Старицький: “Красота всемогутня для всякого віку.”

Ч. 1-2, 1983

Вона — краса, є великою силою. Африканці, індійці та інші дикунські народи приоздоблювали себе вушними та носовими сережками, коралями, перснями, пір'ям та різними красками на тілі, щоб бути гарними.

Слово “краса” має надзвичайно велике значення у різних ділянках людського життя й у мистецтві: в літературі, в музиці, в будівлі, у виробництві тощо. Чимало надається ваги для краси в різних галузях праці. Не менше краса має свою цінність у духово-релігійному напрямку. Тому то Ф.Д. Достоевський пише:

“Красота є нормальність і здоров'я.

Красота корисна, тому що вона краса,

Тому що в людстві є постійна потреба

Красоти й вищого її ідеалу”.

Що ж Біблія говорить про красу? Вона оповідає про гарних і вродливих людей, наприклад: про Сару, жінку Авраама, що була дуже вродливою (Бут. 12:14); про Рахіль, жінку Якова, що “була гарного стану та вродливого вигляду” (Бут. 29:17); про Йосипа (Бут. 39:6); про Мойсея, що був гарний (Вих. 2:2). Читаємо про Естеру,

як “дівчину хорошої постави” (Ест. 2:7). Також Писання оповідає про надзвичайну красу цариці Вашті; згадує про Тамару (2 Сам. 13:1), про Авіягаїлу (1 Сам. 25:3). У Єзекеїля символічно представляється краса міста Єрусалиму, як і в Ісаї (3:16-26) символічно каже про красу безбожних, що вона згине. Бачимо також, як ціла книга Пісня над Піснями присвячена описові краси молодих людей і їх палку любов у прообразі Божої любови до ізраїльського народу та відвічну Христову любов до Його Церкви (Еф. 5:25-32).

Брат Леонід Марушак
голова ОУЄвМолоді у ЗСА

Біблія не відкидає прикраси молодих людей. Ось у кн. Єремії 2:32 написано: “Чи ж забуде коли дівчина прикраси свої, наречена про стрічки свої?” А краса та величність нового міста Єрусалиму в Писанні змальована, “як невіста прикрашена для чоловіка свого” (Об. 21:2). Отже, Святе Писання визнає це, як природну і нормальну річ, щоб молоді, зокрема дівчата, себе прикрашали. Але, все це повинно мати свою міру і пристойність, як каже ап. Павло: “Але все нехай буде добропристойно і статечно!” (1 Кор. 14:40). Або як каже Леся Українка:

“Як є краса, то нащо їй покраси?
А як нема, то й стрічка не поможе!”

Тому приємно було спостерігати тепер на Оселі пристійне одягання і приоздоблення нашої молоді. А особливо, коли сходились у Божий дім для спільних богослужень разом зі старшими

братами та сестрами; коли молодь займала на підвищенні місце свого юнацького хору і ті безтурботні, радісні обличчя, з упорядкованим волоссям тощо, оздоблювали молитовну залю, як дійсно личить для християнської молоді, яка є при справах Христових. Старші брати та сестри дивились і злегка зідхали похитуючи своїми головами про таку чудову молодь, а при тому згадували, як то їхні молоді літа так скоро десь пробігли і нестало їх. І ця краса нашої молоді відображала скромність. Бож дійсно: “Краса без скромности, це зірвана зо стеблини квітка” (Е. Боас), яка скоро в’яне, тратить красу, запах і засихає.

Але Біблія ще й таке каже, що: “Краса — то омана, а врода — марнота” (Прип. 31:30). Цю правду підсилює ап. Петро (1 Пет. 3:3-4), удводнюючи, що зовнішня краса не є на першому місці для віруючої людини, а внутрішня — духовна; окраса серця, душі. бо зовнішня, тілесна окраса є тимчасова, проходяча й не є правдивою красою, вона є земною. Є навіть такий арабський вислів: “Як не високо красота підносить голову, ноги її все одно торкаються землі”. Або: “Краса — якість принадна, але недовговічна” (Плутарх). Та коли ми тепер ще раз звернемось

Брат Богдан Кравчук
готується до семінара

Молодь на семінарі на УБОселі

до біблійних прикладів, то знову на цю істину знайдемо науку, наприклад: Саул був гарний, високий і вродливий, але — гордий. Авесалом, син Давидів, був гарний і волосся мав чудове, але повів себе, як бунтівничо-мстивий син. Рахав була гарною жінкою, але понесла ім'я блудниці. І, здавалося б, краще не родитися гарним, як радить письменниця Марко Вовчок: “Не вродись гарним, а вродись щасливим”. Але нам необхідно прямувати від земної, смертної краси, до безсмертної, вічної.

“В божественній, безсмертній природі, дуже багато прекрасного, але торжество й вінець безсмертної краси, це обличчя людини, напоєне щастям.”

— Т. Шевченко

Отож, необхідно передусім дбати і досягнути красу внутрішню — душі й духа, як сказав проф. В.Ф. Манцінковський: “Тамниця краси лица в середині людини”. Мав я у Церкві в Аргентині одного старшого брата, який уже в Господі — Івана Клеуха, людину серйозного вигляду, що навіть деколи на перший погляд показувався досить суворою людиною і рідко коли всміхався вголос. Але це був чоловік великого серця; щиро любив Господа, Церкву і братство. І не тільки сам особисто зі своєю родиною служив Господеві, але й уся його господарка завжди була на послугах Божого діла. На його подвір'ї, під тінню дерев, десятки років підряд відбувалися різні врочистості як З'їзди Молоді, Церков тощо. У ставі його ферми відбувалися всі акти хрищення Церкви місцевої й інших сусідніх Церков. У його

домі знаходили теплу привітність сотні гостей, проповідників. І вистачило, бувало, тільки глянути на його дрібно всміхнене лице, як уже зразу відчувалася щирість його душі, ставало радісно на серці, як каже уйгурська приказка: “Не той гарний, в кого лице гарне, а той гарний, в кого гарна душа”. Отакий був покійний Іван Клеуха, християнин гарної душі й отакими є тепер його діти, які внаслідували цю красу гостинності і добродійності свого батька.

Хто ж тоді дає людині ту правдиву внутрішню красу душі та духа? “Христос — досконала Краса, — каже Бестрицький, — яка без слів, одною Своєю появою та присутністю преображає душі”. Як чудово змальовується ця краса нашого Господа в пісні любови, у Псалмі 44:3-5 — “Ти кращий від людських синів, у Твоїх устах розлита краса та добро, тому благословив Бог навіки Тебе. Прив'яжи до стегна Свого, Сильний, Свого меча, красу Свою та величність Свою, і в величності Своїй сідай, та й верхи помчися за справи величності Свою, і в величності Своїй сідай, та й верхи помчися за справи правди, і лагідності та справедливості”. Тому то душа наша є прекрасна, бо прекрасним є її Творець — Христос Господь. “Душа наша не могла б бачити краси й захоплюватися нею, коли б вона сама не була прекрасною” (Платон).

Тож, що правдиво може прикрасити нашу душу та тіло, це — спасіння душі через Господа Ісуса Христа; це — нове народження через Святого Духа, це — обмиття гріхів у пречистій крові Христа!

“Одна є в світі краса —
Любови, смутку та віддана
І добровільного страждання
За нас розп'ятого Христа.”

— К.Д. Бальмонт

Коли я стрівуся на Оселі з одним юнаком, то він сказав: “я люблю Христа!” Цього він не міг сказати минулого року. Та кілька таких молодих за той минулий рік прикрили свої душі в Христовому спасінні. Зміна сьогодні ясно віддзеркалюється на їхньому обличчі. Цю відмінність легко можна закріпити у тих хлопців і дівчат, які ще цього кроку не зробили у своєму житті. І не тільки ми, віруючі, неспроможемо цю зміну лица наочно спостерігати, але й сам світ це бачить і розуміє, але не хоче піти за таким прикладом.

Але, духовна краса має свою мету, а саме, прославити Господа! “Краса там, де є благодатна мета” (П. Панч). У Псалмі 95:9 читаємо: “Додолу впадїть ув оздобі святій перед Господом”. Оце і є ціллю правдивої духовної та тілесної окраси християнина — сповняти Господеві розумну службу (Рим. 12:1-2). Бо “Його діло — краса та величність” (Пс. 110:3). Та щоб поклонитися Богові в такій окрасі святій, нам необхідно духовних парфумів, щоб бути для Бога Христовою запашністю (2 Кор. 2:14-16). Цих головних парфумів є аж дев'ять гатунків і вони є на складі в Галатах 5:22-23 і називаються: любов, радість, мир, довготерпіння і т.д.

Люба Молоде! Гріх руйнує красу як тілесну,

так і духовну. Тому втікай від розпусти (1 Кор. 6:18). Утікай від алкоголю, від наркоманства, від усяких тілесних пожадливоростей. Бережи своє тіло, бо воно є храмом Святого Духа (1 Кор. 6:19). Будь скромною, бо: “Скромність — краси оздоба” (І. Франко). Сама ж зовнішня краса без Божого Духа і розуму зруйнувала багато молодих людей; розбила багато молодих подруж, ввавши їх у різні важкі гріхи.

Щоб намалювати обличчя Ісуса Христа на картині “Тайної Вечері” на стіні монастиря у Мілані, в Італії, маляр Леонардо да Вінчі, по довгому шуканні, знайшов юнака Петра Бандінелю і взяв із його ніжних рис лица та прекрасного вигляду модель для лица Спасителя. По кількох роках праця вже майже була закінчена, але ще бракувало тільки намалювати Юду, що знову маляр довго шукав відповідної людини. Знайшовши, нараз він закликав до своєї майстерні й, як жакливо був заскочений, коли по всьому той позуючий “Юда” сказав: “Ви мене вже раз малювали!” Це був той самий П. Бандінелі, який після першого позування поїхав до Риму, з там потрапив у недобре товариство й тим самим у різні гріхи, які знівечили його душу й тіло до непізнання.

Отже, дорога молоде, поривайся бути подібною до краси Господа Ісуса Христа, аж до дня, коли в небі отримаєм досконалу красу, де Сам Господь буде нам за окрасу (Ісаї 60:19). Нехай Бог допоможе у тій правдивій окрасі перебувати вам постійно при справах Христових!

Молодь готується до співу своїм хором

“ГОСПОДИ, ПРИЙДИ!”

(Продовження)

П'ятниця, 12-го лютого 1982 року — передостанній день нашого Четвертого Конгресу ВЄБО Молоді в Парагваї. Наш ентузіазм зростає. Протягом минулих днів ми вже зжилися, як одна велика родина. Пережиті благословення до цього часу витворили благословенну атмосферу на нашому Конгресі і ми вже думали, що то буде, коли прийдеться роз'їжджатися. Але нас потішала надія, про яку протягом Конгресу ми міркувала під час викладу так глибоких семінарів, а саме: про скорий прихід нашого Господа Ісуса Христа. Тоді вже назавжди будемо разом; там вже більше не буде розлук та прощань.

Отож, вступаємо в активності нашої денної програми. О 9:00 годині ранку розпочали наше раннє богослуження під проводом брата Павла Янчука, голови Об'єднання Молоді в Південній Америці. Після богослуження — виклад семінарів. Перший семінар — Суд Білого Престолу, викладали пастори: І. Поліщук, М. Солтис і В. Домашовець. Ап. Іван бачив в Об'явленні Суд Білого Престолу. Це буде останній із Божих судів. Білий престол — символ праведности Божих судів. На престолі буде сидіти Ісус Христос, Якому Бог-Отець передав суд. На цьому суді не буде віруючих, а тільки невіруючі і загублені люди. Там буде Книга Життя, в якій не знай-

дуться імена суджених. Всі вони будуть вкинуті до озера огняного, де буде вічний плач і скрегіт зубів. Страшна картина, але ми дякуємо Богові, що Він нас спас, а також і всім людям пропонує спасіння цілком безкоштовно. Ніхто перед Богом того дня не буде мати жодного виправдання за те, що не прийняв спасіння. Того дня багатьох будуть жаліти, але буде запізно.

Другий семінар — Небо і пекло, викладають пастори: В. Давидюк, І. Поліщук і В. Домашовець. “Чого око не бачило й ухо не чуло, й що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його” (1 Кор. 2:9). Там кожна сльоза буде стерта з очей віруючих Самим нашим Господом. На небі більше не буде болів, хворіб, смутку, смерті, недостатків і прикростей. Власне, наш Господь зітре кожную сльозу, забравши назавжди всі ті причини, які провадять людей до плачу. Там будемо мати прославлене вічне тіло. Там навіки приєднаємося до всіх наших улюблених у присутності нашого дорогого Спасителя Ісуса Христа. Нове небо й нова земля з найбільшою досконалою красою і добробутом будуть мешканням для всіх спасених Ісусом Христом. У протележність, пекло — це найстрашніше місце, яке тільки можемо собі уявити, приготовлене для сатани, демонів і для всіх, які

Пастори ВЄвББратства на Конгресі Молоді

Чоловічий хор під керуванням паст. М. Бахора

відкинули Бога. Пекло — місце постійного переживання страху, страждань і поневолення. Місце сорому, гріха та повстання супроти Бога і Його Слова.

Пекло — повне всякої нечистоти, гідоти і безсоромних речей. Там перебуватимуть навіки найбільше огидні люди: душогуби, розпусники, ідолопоклонники, чарівники, неправдомовці, перелюбники, п'яниці, сварливі, сіячі ересі й інші. Але там будуть також і всі, які не прийняли Христа, як свого Спасителя. У міркуваннях над тими протележними місцями, ми закінчили виклади

семінарів.

По полудні мали відпочинковий час. Дехто з нас навіть дозволив собі “сіесту” (трохи поспати). Правда, ми бажали використати якнайбільше наш час перебування в Південній Америці, бо така нагода на відвідини не скоро повториться. Тому ми відвідуємо наших знайомих і друзів, говоримо з ними, ділимося нашими переживаннями і досвідами, а також полагоджуємо всі потрібні деталі влаштування Конгресу, який ось уже добігав до свого кінця. Переважно, люди в Південній Америці мають більше часу, як ми

Оркестра УПЦеркви від керуванням брата В. Щерби

тут у ЗСА і Канаді. В них повільніше темпо життєвих обставин, але під час Конгресу всі мусіли пристосуватися до такого самого швидкого ритму.

Прийшов вечір. Заля заповнилася щертв людьми. Конгресовий хор велично проспівав гімн: “О, душе моя, Христа благослови”. Брат павло Янчук, який проводив програмою привітав усіх присутніх і запросив сестер Катю Хрипчук і Нанси Лисак до читання слова Божого (Луки 13:24-30), а с. Емму Коцюпчик і паст. М. Поліщука помолитися. Це було виконане в українській і еспанській мовах. Знову Конгресовий хор заповнив нашу обширну залю своїм величним співом: “За страждаючий люд, за братів”, а наші серця наповнилися Божою присутністю вже від самого початку Богослуження.

Родина І. Ковальчук співає

Загальним співом співаємо: “Чи буде зоря ясна в небі сяяти” під проводом пастора Михайла Лисака. Рикардо, Марко та Йонатан — діти пастора Овдія Хрипчука продекламували гарні поезії, а потім діти із сиротинця в Коронель Богадо прославили Господа своїми чудовими співами. На утримання цього сиротинця жертвують і наші церкви в ЗСА і Канаді й цю благословенну працю очолює паст. Олекса Ойцюсь у Каліфорнії. Чоловічий хор під проводом паст. Михайла Бахора суголосно заспівав пісню: “Всі ми, браття, Христові вояки”, а паст. М. Лисак щиро привітав Конгрес від імени Слов’янського Ч. 1-2, 1983

району Баптистських Церков у Парагваї. Хор Української П’ятидесятницької Церкви м. Енкарнасіону під проводом с. Роси Щерба виконав пісню: “Він зове, як великий Бог наш”, а паст. Іван Поліщук виголосив коротку проповідь Божого Слова. Насамперед він передав привітання від брата Т. Назарука, а потім прочитав Слово Боже з Об. 19:7,9; 22:20. Тема проповіді: Прихід Христа — це найбільша перемога Церкви. Наш промовець указав на різні труднощі і великі змагання Христової Церкви протягом усіх віків. Також підкреслив її старання у приготуванні себе до славного дня Весілля Ягнати. Перший прихід Христа на цю землю лишився б без вартости без другого приходу Христа. Вся надія, щастя і винагородження залежать від другого приходу нашого Господа. Тому справді, другий прихід Христа буде найбільшим тріумфальним днем для Церкви. Цей день закінчить усі змагання і страждання Церкви. Від цього дня розпочнеться нова щаслива і вічна історія Церкви. Цей день може прийти скоро, навіть і сьогодні, — між іншим сказав наш промовець.

Чоловічий квартет молодих Баптистської еспаномовної Церкви під типічним парагвайським ритмом виконав дві пісні на славу нашого Господа, а с. Ліла Хрипчук надхненно продекламувала поезію: “Господи, прийди, ми Тебе чекаєм”. Пишучий ці рядки зробив оголошення і запросив усіх на останнє величне богослуження нашого Конгресу. Була зібрана жертва й проспівано всіма присутніми пісню гасло: “Не знаємо дня, коли Спас з неба прийде”. Конгресовий хор знову вийшов на п’лятформу і заспівав чудову пісню: “Христос прийде на землю вдруге”. Цінні слова тієї пісні зо своїми мінорними акордами належно приготували ґрунт для посіву зерна Божого Слова.

Останнім словом служив пастор Української Баптистської Церкви в м. Торонто, Канада, брат Басиль Давидюк. Насамперед він похвалив усіх братів і сестер церков різних союзів, які об’єдналися, щоб допомогти в улаштуванні цього Конгресу. Також апелював до молоді триматися евангельської віри, триматися свого народу і підтримувати свої церкви. Нащ промовець закликав усіх присутніх до горливого служіння Господеві, бо Христос незабаром прийде. Він згадав вірцеву горливість наших братів і сестер в Україні, які в різних обмеженнях усіма силами поширюють евангельську правду. Згадав декілька сучасних страждальців за віру в Україні. Його питання до присутніх були: Як ви тут на волі слу-

жите Господеві? Чи ви чекаєте приходу Христа? Чи ви готові Його зустрінути? Він також згадав і про те, що Христос зробив ради нас і він питає присутніх: що ви робите для Нього? “Так, Христос вас любить і Він хоче всіх спасти від вічної загибелі. Він бажає очистити й обілити ваші душі й приготувати вас до неба. Він бажає, щоб усі ви були з Ним на небесах. Ви, які ще не прийняли Його, як свого особистого Спасителя, прийміть Його сьогодні, а спасені посвятіться іще більше для Нього” закликав наш промовець. Він і провів нас у молитві, кінчаючи наше величчя й благословення богослуження. Накінець загальний спів пісні: “Хай буде Отцеві подяка й хвала”, — виконано з почуттям вдячності за цей благословенний вечір.

Богослуження закінчилося і нам не хотілося розходитись. Але такі поволи нам треба відправлятися. У домах нашого тимчасового мешкання ми до пізньої години продовжували наші розмови і християнську спільність.

І. Ковальчук

НОВА ПІСНЯ

“Співайте для Господа пісню нову, уся земле,
— співайте для Господа” (Пс. 96:1).

Всім спасеним Господь дав нову пісню, — пісню хвали і вдячності за безмежну ласку й любов, проявлену в Христі Ісусі. Ця пісня виринає з глибини серця і вона віддзеркалює радість і надію спасеного віруючого. Неспасені вживають свої вокально-музичні таланти для звеличення тимчасових і тлінних речей, а Того, Хто їм дав ці таланти, не прославляють. Тому ті, які отримали нове життя в Христі Ісусі, також отримали нову пісню, якою прославляють свого Бога й Спасителя.

Українська Євангельсько-Баптистська Церква в Крум Линні дня 12-го червня 1982 року влаштувала благословенний вечір співу. Довколишні церкви були запрошені прибути до нас на другу годину по полудні на наш пікнік. Старші мали прийнятний час у розмовах під розкішною тінню дерев, а молодь раділа й жувала свої енергії при різних спортах. О п'ятій годині сестри нашої Церкви видали для всіх присутніх смачний обід, а в годині шість тридцять розпочався наш духовний концерт.

Всіма присутніми проспівано кілька пісень, а паст. Я. Папроцький прочитав Слово Боже й звершив молитву. Нашу програму співу розпочало відоме тріо з Юніон на чолі з бр. І. Поповичем. Їхній чудовий спів підніс угору наші почуття і в такій атмосфері ми перебували аж до кінця нашої програми. Після цього грала оркестра і співав хор Української Баптистської Церкви Філядельфії під проводом бр. В. Александрюка. Кожна пісня служила благословенням для всіх присутніх. Чоловіче тріо нашої Церкви прославило Господа двома піснями, а тоді вокально-музичний груток з Нью Йорку, під проводом паст. В. Савчука насолоджував присутніх своїм благословенним співом. Солістка з Трентону с. Н. Шульгач під акомпаньяментом на піяно своєї доньки велично виконала пісню “Так урочисто”. Хор Першої Української Євангельсько-Баптистської Церкви у Філядельфії під диригентством бр. І. Ковальцького суголосно й велично проспівав три надхненні євангельські пісні. Сестра Вікторія Патрун зо своїм сином Володимиром виконали дует пісню: “За Мною йди”, а тоді знову тріо з Юніон виконало кілька пісень, між ними: “Журавлі, журавлі”, яка говорить про страждальця за віру на засланні в Сибірі. Після вислухання стільки благословенних співів, наші серця були приготовлені вислухати Боже Слово. Кінцеве слово виголосив паст. д-р І. Беркута на основі слів: “Співатиму духом, і співатиму розумом” (1 Кор. 14:15). Всі присутні зі захопленням вислухали слово про важливість пісні на наших євангельських богослуженнях і в нашому щоденному житті. Скільки приємностей, насолод і благословень приносить нам пісня. Наше життя і наші богослуження були б цілком інакші без пісні. Ап. Павло любив співати. Він співав навіть у в'язниці в Филипах, закований у кайдани та серед темної ночі. Він співав духом — з глибини свого серця, з найкращими почуттями, надхненно, і розумом — з найкращою поезією, музикальною композицією та мистецтвом. Богові всі повинні служити найщиріше і найкраще. При таких роздумуваннях ми дійшли до кінця нашої програми. Молитвою подяки Господеві за ті благословенні години християнської спільності, концерту духовних пісень і слухання Божого Слова, ми закінчили наше богослуження. Дай, Боже, нам більше таких благословенних вечорів!

І. Ковальчук

ДЯКУЙТЕ ГОСПОДУ

“Дякуйте Господу, добрий бо Він, бо навіки Його милосердя” — Пс. 106:1.

Кожного року Церкви нашого Об'єднання особливими Богослуженнями відзначають свій День Подяки Господеві за Його благословення. На сході ЗСА, де знаходяться більшість Церков нашого Об'єднання, Дні Подяки охоплюють дуже благословенну пору року, коли відбуваються взаємовідвідини між церквами, спільно прославляється Господи і дякується Йому за всі добродійства. Цього року Дні Подяки розпочала наша Українська Євангельсько-Баптистська Церква в Крум Лині. В днях від 17-го до 19-го вересня ми провели особливі духово-пробуджуючі богослуженням, на яких головним промовцем був паст. Йосафат Іваськів із Гамільтону, Онтаріо, Канада. В тих днях ми пережили особливі Божі благословення.

Серія наших зібрань розпочалася молитовними богослуженням у п'ятницю ввечері. В початку богослуження ми співали кілька молитовних пісень, а брат інж. А. Забродський прочитав Слово Боже з Дії 22:1-15 і провів нас у молитві. Загальним співом ми співали ще одну пісню, а паст. Й. Іваськів виголосив проповідь на тему “Піст і молитва”. Між іншим, він зазначив, що в наших днях молитва з постом є забутим добрим звичаєм багатьох наших євангельських церков, а тому й немає бажаних благословень. Нам промовець згадав багато місць зо Слова Божого, які говорять про практику молитви з постом, а також говорять і про благословенні наслідки такої практики. В закінченні нашого Богослуження ми присвятили особливий час для молитви, просячи рясних Божих благословень на наступні наші зібрання.

Субітній день наш промовець і пишучий ці рядки присвятили для відвідин наших віруючих братів і сестер, з якими провели прийемний час при розмовах, читанні Божого Слова й молитвах. Увечері ми знову зібралися в нашому молитовному домі. Тепер нас багато більше, бо прибули наші брати та сестри з сусідніх церков. Богослуження розпочав читанням Божого Слова й молитвою паст. Я. Папроцький із Філядельфії. Родина Савчук з Нью Йорку своїми благословенними співами славила Господи й насолоджувала наші душі. Також ми мали приємність слухати милозвучні співи брата й сестри Воловець Ч. 1-2, 1983

із Філядельфії. Цього вечора паст. Й. Іваськів говорив нам про славі обітниці Божі, які Він завжди виконував і виконує, коли люди їх приймають вірою. Це хоче казати, що коли Бог каже щось, то так воно мусить бути. Хтось нарахував у Біблії аж вісімдесят тисяч Божих обітниць. О, які важливі є для нас Божі обітниці! Вони є дійсністю у житті кожного віруючого. І в таких роздумуваннях про важливість Божих обітниць ми прийшли до кінця першої частини нашого Богослуження, яку закінчив молитвою паст. О. Хрипчук із Трентону.

Всі присутні були запрошені залишитися, щоб побачити фільм про чеського реформатора Івана Гуса. Ми зі захопленням дивилися на цей фільм про життя і діяльність цього великого героя віри п'ятнадцятого віку. Його не спалила на кострі безбожна комуністична влада, або індіїці племені аука, а це зробили “християнські” фарисеї та садукеї того часу. Це говорить нам про те, що ворог-диявол зуживає всі можливі заходи, навіть і формальну церкву, щоб нищити правдивих Божих свідків. Ми закінчили наше зібрання, щиро дякуючи Богові за вільність, яку ми маємо тут у ЗСА, а також молилися за всіх переслідуваних за віру і в нашому часі.

В неділю вранці, з 10:00 год. під проводом брата Петра Барткова, ми проспівали пісні: “Всі люди на землі, прийдіть” та “Отче Небесний”, а д-р Микола Брич прочитав Слово Боже і провів нас у молитві. Вокально-музична група з Нью Йорку звеличила Господи своїми співами. Сестри Женья і Ніна Юхим'юк співали молитовну пісню, а чоловічий квартет родин Савчук-Ковальчук виконав пісню: “Жити знову без Бога, світ кличе мене”. Прочитано привітального листа від паст. О.Р. Гарбузюка, голови ВЄББ. Наш поет Адам Штурма декламував нам поезію, зібрано пожертву, а паст. О. Савчук виголосив важливу проповідь про пунктуальність, якої нам так потрібно в усіх сферах нашого життя.

Кінцевим словом послужив паст. Йосафат Іваськів на тему: “Христова повнота” (Кол. 1:19). Наш промовець на основі багатьох місць зо Слова Божого висвітлював ту велику правду, що в Христі міститься вся повнота звершенства, справедливості, ласки Божої і достатку для людських душ. Спасіння і достаток людини залежать від щирого прийняття Того, в Якому знаходиться вся повнота — Ісуса Христа. Ми почувалися

справді збудовані слуханням таких важливих слів. Богослуження закінчилося молитвами прославленням Бога за повноту в Христі Ісусі.

Всі присутні були запрошені на спільний обід біля нашого молитовного дому. Сонячний день і відповідна температура додали краси і благословень для нашого свята.

О годині 2:30 ми розпочали наше Богослуження Подяки Господеві. Загальним співом проспівано пісню “Радість, радість, що від Бога”, паст. О. Хрипчук читав Святе Писання з Пс. 103: 1-8, а паст. Я. Папроцький звершив молитву. Далі ми вислухали благословенні пісні гри оркестри і співу хору Української Баптистської Церкви Філядельфії під проводом бр. В. Олександрюка. Тріо, а потім вокально-музична група з Нью Йорку під проводом паст. В. Савчука виконали дуже гарні пісні. Брат інж. А. Забродський дав коротке свідчення, а паст. В. Домашовець — голова УЄвБО Церков у ЗСА щиро привітав усіх присутніх. Від Української Баптистської Церкви у Вайленді ми вислухали тріо і дует родини Штурмів. Спільний хор зі солоспівом с. Н. Шульгач, під проводом бр. І. Ковальзецького велично

виконав дві пісні, а сестри Франя і Марія Штурми надхненно деклямували відповідні до нашого свята поезії. Був загальний спів і зібрано пожертву. Паст. д-р Іван Беркута на основі Єв. Матвія 13:24-30 виголосив коротку, але дуже змістовну проповідь.

Наш час незаметно швидко минав, а тому ми були змушені скоротити нашу програму й запросити нашого головного промовця до слова. Паст. Й. Іваськів виголосив останню із своєї серії проповідь на тему: “Сівба і жнива” (Гал. 6:7). Наш промовець говорив надхненно і в силі Святого Духа. Ми відчували Божу присутність поміж нами. Закликом і молитвою закінчено наше величне богослуження. Ми ще з глибини сердець співали: “Хай буде Отцеві, подяка й хвала”, а паст. Й. Іваськів виголосив благословення.

Закінчилося богослуження і закінчилося наше триденне свято, на якому ми пережили так багато Божих благословень, за що слава і подяка нашому Господеві.

І. Ковальчук

ДЕНЬ ПОДЯКИ В ІРВІНГТОНІ

Дня 26-го вересня 1982 року Українська Баптистська Церква Ірвінгтону пережила особливе благословення. Як ніколи, наплив гостей з різних сторін був так великий, що потрібно було доставляти крісла в обширній аудиторії і в снігах. Після спільної пісні “Отче Небесний” паст. В. Савчук читає Пс. 102, а пастори Г. Гураль і М. Брич моляться за рясні Божі благословення на це особливе свято. Пісня “Тут і там лани широкі” пригадала нам великі потреби нових робітників на розлогіх ниві Божій серед нашого народу в діяспорі та на рідних землях України. Під час оголошень паст. В. Домашовець передав привіти від окремих осіб і перечитав привіт від голови ВЄвББ паст. О.Р. Гарбузюка. Молитву перед спеціальною жертвою на діло нашого Об'єднання УЄвБЦ у ЗСА звершує паст. І. П'ятковський, а під час пожертви гарно виконує на органах пісню Ірена Юрків.

Святочна програма пісень і деклямацій розпочалася спільною піснею “Мій милий Боже!”, а тоді оркестра ПУЄвБЦ у Філядельфії під керуванням маестро І. Ковальзецького виконала пісню “Браття, зійшло вже сонце!” Сестра Г. Шевчук сказала деклямацію “Поклик до праці”,

по чому оркестра знову виконала гарно пісню “Гей, борці Христові!” Сестра Ала Штурма своїм дзвінким голосом прославила Господа у пісні: “Як та квітка польова”. Паст. В. Савчук привітав святочну громаду та запросив усіх на Свято Подяки в УБЦ в Нью Йорку, після чого тріо з Нью Йорку виконало пісню “Я рано іду до саду”. Далі тріо з Філядельфії виконує одну пісню на славу Божу. Сестра Н. Шульгач з глибиною чуття заспівала Господню молитву “Отче наш” у супроводі своєї донечки на піяно. Сестра А. Дусс деклямає вірш “Закінчилося тепле літо” і с. О. Лисійчук своїм ліричним сопраном милозвучно співає пісню “Ти, сине небо!” Паст. мгр Д. Марійчук привітав усіх на святі та запросив на День Подяки в УБЦ у Гартфорд. Програма прославлення Господа продовжувалася піснею “Невже ти підеш” — сестри О. Лисійчук і Ю. Савчук. Паст. Б. Штурма передав привіт від УБЦ у Вайленді, Н.Дж., і закликав допомогти їм у викінченні молитовного дому, він також заспівав пісню соло “Там у просторі країна”. Музичний ансамбль з Нью Йорку виконав пісню “Ми дякуєм, Боже, Тобі!” Хор ПУЄвБЦ у Філядельфії під керуванням відомого диригента бр. І. Коваль-

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

зецького заспівав пісню “Радісно славлю я”, по чому с. М. Гребінка деклямувала вірш “Як хмари безодні”, хор знову прославив Спасителя піснею “Коли я чую про Христа”. Загальним співом пісні “Прославте Господа Христа!” закінчено святочну програму Дня Подяки Господеві.

Провіддю Слова Божого служив пастор ПУЄвБЦ у Філядельфії, Па., проповідник — євангелист Ярослав Папроцький, бажанням палким якого протягом багатьох років є здобувати душі для Христа. Промовець звернув увагу всіх на незчисленні благословення Божі, які люди так дуже зловживають на боротьбу проти Нього і на марнування. Бог посилає нам Свої дари матеріальні та духовні, за які ми маємо дякувати Богові, а не звеличувати людей, які у своїй гордості пнуться під саме небо. Бог посилає нам з Своєї ласки все, що потрібне нам для нашого духовного життя у тілі. Багатьма словами і прикладами промовець заохочував усіх до щирого прославлення Бога та до благословлення Його святого Імени. Він зокрема апелював до всіх, які не віддали свого життя Христові,

вказуючи, що тільки, хто в Христі, той може дякувати і славити Господа правдиво.

Паст. Д. Марійчук закінчив Свято Подяки Господеві молитвою подяки за всі добродійства, а зокрема благав він за переслідуваних за Слово Боже і мучених за вірність Христові на наших рідних землях. Паст. В. Домашовець подякував усім за присутність, за духовне спілкування і за участь у програмі музикантам, хористам, солістам, декляматорам і промовцям, а запросивши усіх на смачну спільну вечерю любови, яку приготували сестри УБЦ Ірвінгтону під проводом с. О. Назаренко, він також поблагословив усіх в Ім'я Господнє. Радісно було нам усім і при столах у розмовах, і в знайомленні з братами, сестрами і друзями. Господь є добрий до нас у цій чудовій країні спокою і добробуту, то ж використовуймо кожну хвилину, поки ще догідний час, служімо Господеві з радістю і дякуймо Йому за всі Його ласки і добродійства з похвалою, бо великий є наш Господь і славне є Його Ім'я!

Н. Вірна

ЧОГО ТИ ТУТ?

Свято Подяки в Нью Йорку

Таке біблійне питання: “Чого ти тут?” (1 Цр. 19:9), поставив паст. О. Хрипчук для всіх присутніх на Святі Подяки Господеві в Українській Баптистській Церкві в Нью Йорку (10 жовтня 1982 р.) у своїм привітальнім слові, закликаючи цим присутніх поважно віднести до цінності складання подяки Богу за всі добродійства Його до нас. Добре, щоб ми часто ставили собі таке питання кожного разу, коли ми йдемо в дім Божій; чого ми тут на зборі святих, яка ціль нашої присутності серед вибраного Божого народу тощо.

Благівійна дія Духа Божого відчулася вже в інтонуванні перших пісень у супроводі піяністки с. Анни Мальованої. Місцевий проповідник паст. В. Савчук вітає всіх присутніх і закликає пасторів: М. Брича та Г. Гурала до читання Слова Божого і молитви. Відтак місцевий хор співає привітальну пісню: “Заспіваймо пісню всі для слави Бога”, композиції С. Бичковського, а зараз же по цьому музичний ансамбль цієї ж самої Церкви виконує подячну пісню: “Ми дякуєм, Боже, Тобі за ці жнива”, творчості Павла Малієвського. Ч. 1-2, 1983

Паст. І. Ковальчук, привітавши це свято, співає з своєю родиною Богові славну пісню, а в кінці зачитує палкий привітальний лист для святкуючої Церкви від голови Всеукраїнського Братства паст. О.Р. Гарбузюка. Пастори Д. Марійчук із Гартфорду та Я. Папроцький з Філядельфії вживають по кілька хвилин часу і запрошують усіх на такі ж самі Свята Подяки до своїх Церков на визначені вже дати, а проп. В. Савчук оголошує також про Свято Подяки в сусідній Польській Баптистській Церкві паст. Богдана Ярошевича, який є присутній на святі з своєю громадою та з співпрацівником паст. Одлишком. Колишній довголітній скарбник Об'єднання паст. І. П'ятковський, перед молитвою й перед збіркою пожертв на діло Господнє, висловлює свою вдячність Богові за всі ті минулі роки праці на Божій ниві, яке провадить Братство, що вони не є марнотними в Бозі і принесли багато овочів для Його Царства.

Паст. д-р Петро Плешко говорить слово по англійському, звертаючи увагу про малих людей, які стались великими в біблійній історії мимо

Хор УБЦеркви в Нью Йорку співає на святі

того, що навіть дехто з них мали певні фізичні недостатки, як напр. Мойсей, мав трудність у говірці. Вони, ті великі діячі, також не були наперед підготовлені до таких великих відповідальностей. Наприклад, Давид був пастухом, і що ж він міг знати, як цар має керувати народом і країною, а проте він це становище прийняв. Ап. Петро не студював богослов'я в семінаріях, був рибалкою, але чудові богословські листи написав для віруючих і став таким великим апостолом віри.

Отже, як каже Л.Н. Толстой: "Усе, що зроблено в світі великого, вийшло з віри." Ці мужі Божі здобули таку велич перемоги, покладаючись на Бога. Як хтось висловився: "Багато-хто з великих людей зобов'язані своєю величчю тим великим труднощам, які вони зустріли на своїй дорозі й перемогли їх Божою силою". Певним є також, що на дорозі до таких величностя шляхетних позицій стоїть одна солідна і непохитна передумова, а це — покора! Блаженний Августин сказав: "Чи бажаєте стати великим? Зачніть бути малими. Коли бажаєте побудувати великого будинка, то найперше подумайте про фундамент покори. Чим вищий має бути будинок, тим глибший має бути його фундамент упокорення". А Ісус Христос сказав: "Хто великим із вас хоче бути, — хай буде слугою він вам". І, якщо: "Велика любов на велику жертву готова й велике діло великої любови вимагає" (Б. Лепкий), то на найбільшу жертву й діло зголосився Син Божий Ісус Христос: "Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб

послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!" (Мт. 20:28).

Отож, світ сьогодні, більш ніж коли-будь, потребує великих мужів віри в такий духово-розкладний час людського життя на землі

Свято Подяки збагачувалось не тільки проповіддю Слова, але також чудовими солоспівами. Ми вдячні Богові, що Він посилає серед нашого народу таких талановитих співаків солістів, як тепер ми мали на цім святі, а саме: Ольга Лисійчук із Гартфорду, Надя Шульгач з Трентону та паст. Богуслав Штурма з Вайленду. Ті солоспіви виконано з почуттям; вони досягали серцець присутніх. До речі згадати й про спів паст. Б. Штурми зо своїми двома донечками, як також хочемо згадати про присутність на цій урочистості бр. А. і с. Штурмів, та проп. д-ра Володимира Штурми зо своєю родиною.

Цей недільний день був також призначений Жіночим Об'єднанням у ЗСА, як день особливих молитов сестер за різні потреби: за свого місіонера, за переслідуваних у Советському Союзі, за бідних і за інші справи Божої праці. Молитву звершає с. Олеса Домашовець — представник Об'єднаного Сестрицтва. Квартет родин Ковальчук-Савчук, співає: "Щоб жити знову без Бога, світ кличе мене". Деклямації змістовних поезій також приоздобили це богослуження через таких осіб: Віра Кука, Василь Крилов, Микола Тарасюк (з Аргентини) та Марія Штурма. Хор із Української ЄвБ Церкви у Філядельфії під диригуванням бр. І. Ковальцецького співає: "Я знаю потік, що в долині біжить", і головний промо-

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

вець свята, паст. Володимир Домашовець — голова Об'єднання УЄвБ Церков у ЗСА, промовляє ґрунтовне слово Боже про те, що в Христі Ісусі, і то тільки в Нім, є спасіння для кожної людини: від гріхів, від спокус, від пекла й вічних страждань, базуючи цю істину на Слові Божому з Пс. 116:12-14.

Промовець указував, як щораз більше й більше зростає в світі, зокрема в такому місті, як Нью Йорк, у місці скупчення різних народів, — усяке зло, всякий гріх і що тільки ласка Божа може врятувати вибраних дітей Його, які живуть у тому місті.

Так, тільки кров Христова може змити всякий гріх людині, яка кається й визнає ті гріхи перед Господом. Бо хтось сказав: “Людина може побилити гріх, але змити його може тільки Христова кров.” Тому “не давайте часові пройти поміж гріхом і покаєнням, але кайтесь негайно, як тільки впадете в гріх!” (І. Барчук).

По цьому вдячному богослуженні всі зійшли до ідальні і ще пару годин разом проведено в радісній братерській спільності. Подяка і хвала нехай будуть Господеві за всі добродійства Його!

В. Ньюоркський

ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ З'ЇЗД ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ЗСА

Благословенний 37-мий З'їзд ОУЄвБЦерков у ЗСА відбувся від 3-5 вересня 1982 року, в Першій Українській Євангельсько-Баптистській Церкві у Філядельфії, в якій працює відомий баптистський діяч пастор Ярослав Папроцький, зостався в історії, як один з найбільш успішних за останні роки, мимо темно-хмурих провіщень злоріків, які діють проти нашого Братства, що він такий не буде. Тема З'їзду, найбільш потрібна, необхідна й актуальна, була — “Гляньте на Господні ниви!” Органістом З'їзду був молодий маестро Ігор Домашовець, піяністка — талановита сестра Лінда Робінсон, а головний диригент З'їзду — відомий маестро Іван Ковальзецький, який нещодавно прибув з Південної Америки, де він вславився керуванням хорів та численними духовними концертами; жіночим хором керував знаний широко серед нашого Братства паст. І. Поліщук за виконанням якого щотижня чує вся Україна.

Уже під час нарад Управи ОУЄвБЦерков у ЗСА відчувалася особлива присутність і єдність Святого Духа; на них рішено прийняти в члени до Почесного Комітету заслужених довголітніх баптистських діячів і працівників на ниві Божій на рідних землях України та в Діаспорі пасторів Григорія Домашовця і Миколу Ковальського; зроблено детальний огляд праці місіонерів і їхніх місійних піль; рішено підтримати ще одного місіонера у Південній Америці; обговорено справу Біблійного Інституту в Південній Америці; заслухано прогрес будови молитовного дому у Вайнленді, Н.Дж. та вирішено чимало інших справ.

Ч. 1-2, 1983

37-мий З'їзд відкрив голова Об'єднання паст. В. Домашовець і привітав усіх пасторів, делегатів і гостей в Ім'я Боже. Привітальне богослуження розпочав читанням Слова Божого молодий і енергійний паст. П. Пасічник з Ів. 4:31-38 і молитвами бр. мгр. В. Гергель і паст. І. Поліщук — колишній голова Об'єднання. 37-мий З'їзд вітали та бажали особливих успіхів у його переведенні паст. Я. Папроцький від гостюючої Церкви, бр. Л. Марущак від Об'єднання Молоді, с. Н. Возьна від Сестрицтва Об'єднання і Всеукраїнського Братства, паст. О. Хрипчук від Всеукраїнського ЄвБО Молоді, паст. О.Р. Гарбузюк в імені Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, паст. Г.П. Вінс — голова Закордонного Представництва від Переслідуваної Церкви в Україні та в Советському Союзі. Прибули також письмові привіти від різних організацій та Церков. Особливе привітання з подарунками передав організатор Українського Народного Союзу в його імені п. Стефан Гавриш, бажуючи особливих успіхів у служінні Господеві.

У програмі привітального богослуження взяли участь хор ПУЄвБЦеркви у Філядельфії під керуванням бр. І. Ковальзецького і дует сестер Н. і Ж. Юхим'юків. Словом Божим служили паст. В. Савчук з Нью Йорку на тему “Духовна сівба” з 2 Кор. 5:11 та д-р М. Брич на тему “Гляньте на ниви!” з Ів. 4:31-38, останній промовець закликав не лише пильно поглянути на розлогі лани духовної праці серед українського народу, але й узятися до спільного діла і як самому не можна піти на поклик Божий, то конче постара-

39

тися послати тих, що готові на поклик Божий піти на Його ниви працювати і спасати грішників від вічної загибелі.

У суботу вранці ділові наради розпочав читанням Слова Божого з Пс. 23 і молитвою бр. К. Хільчанківський, а далі, після виборів різних Комітетів паст. В. Домашовець просив до звітів членів Управи Об'єднання: бр. Л. Марущак — голова Об'єднання Молоді звітував про успішне переведення З'їзду Молоді в Клівленді, Огайо;

Пастор Георгій П. Вінс

про потреби Молоді та передав сердечний привіт від молодих працівників УНС, з якими він мав зустріч перед З'їздом; паст. М. Якубович — скарбник звітував про стан каси Об'єднання і паст. Д. Марійчук — секретар Об'єднання про стан і потреби Церков у ЗСА. Голова Об'єднання паст. В. Домашовець у всіх деталях представив пекучі потреби і великі можливості поширення праці на місійних полях, зокрема в Південній Америці та в Австралії, з'ясовуючи також важливі потреби посилення духовної праці в Церквах ЗСА. Генеральний секретар Об'єднання, щиро відданий працівник Об'єднання, який, як ніхто інший, рівно і самопосвятно працює протягом багатьох років ув Об'єднанні, паст. О.Р. Гарбузюк подав статистичні дані і прогрес у ділянках радіобла-

говістя Церков у ЗСА та в Україні, Християнського Видавництва "Дорога Правди" в ширенні духовної літератури та посилення діяльності в справах допомоги Бібліями, Новими Заповітами та духовною літературою у духовній праці та захисту переслідуваних за віру в Христа нашого Братства в Україні. Як уранці, так і пополудні оживлено переходили дискусії у справі резолюцій, зокрема відносно твердження евангеліста Биллі Грегема у справі т.зв. "свободи релігії у советах", проти яких різко зареагувала не лише українська преса, але й радіо, телебачення і преса Вільного світу, знаючи про жорстокі переслідування віруючих і про повну контролю зареєстрованих церков режимною таємною поліцією КГБ за стрункими вимогами комуністичної партії.

Захоплюючо та зворушливо виклав цінний семінар за допомогою прозірок паст. В. Домашовець на тему "Анатомія духовних жнив", вказуючи на приготування, процес і потребу особистої евангелізації. Сестрицтво і Молодь мали свої окремі наради в справі праці у своїх ділянках. На богослуженнях З'їзду надхненно проповідували пастори В. Савчук, д-р М. Брич, М. Якубович, О.Р. Гарбузюк, І. Поліщук і головний промовець паст. Г.П. Вінс, який у своїх проповідях до сліз зворушував присутніх, оповідаючи про самопосвяту, відвагу, жертвенність, страждання і боротьбу з безбожжям, яку ведуть зокрема молоді віруючі; він підкреслював особливу активність молоді в Україні в навчанні дітей про Бога та про Його Сина Ісуса Христа, в підпільному друкуванні духовної літератури — Нових Заповітів, Біблій, співаників, журналів, трактатів на різних мовах включно з українською; він свідчив про надважкі страждання і ефективне свідчення засуджених на довіготні каторги проповідників про спасіння в Христі своїм спів'язням, що він ілюстрував побільшеними світлинами. Незвичайно цікавим для всіх було бачити друкарську машину, споруджену з різних частин домашнього приладдя. У наших серцях ми дякували Господеві за сотні молодих щиро відданих братів і сестер на рідних землях, які з таким завзяттям працюють для Господа і для яких немає жодних перешкод для досягнення накресленої Господом мети евангелізації народу.

В різних інших служіннях на З'їзді взяла участь пастори Я. Папроцький, мгр Д. Марійчук, П. Пасічник, О. Хрипчук, І. Ковальчук, М. Бездітко, д-р І. Кмета-Єфимович, Г. Гураль, Б. Штурма, А. Штурма, А. Коренчук, церковні діячі В. Гєргель, П. Юнка, Б. Потапович-Басс, К. Лем-

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Спільний хор під керуванням маестро І. Ковальцького

цьо, П. Бартків, І. Лисійчук, Ю. Марущак і багато-багато інших співаків солістів і музикантів, за служіння яких ми щиро вдячні нашому Господеві.

На З'їзді в особливій мірі відчувався дух єдності та стриміння до однієї мети — допомогти нашим місіонерам у різних країнах Вільного світу, а зокрема в місійній праці Переслідуваної Церкви в Україні; і, як ще ніколи в минулому, Дух Господній спонукав присутніх на З'їзді жертвувати на місійну працю Об'єднання, на святе діло Боже серед нашого обездоленого народу на рідних землях України та всього Розсіяння по різних континентах світу.

У суботу вечором відбулося Урочисте богослуження Молоді під керуванням бр. Л. Марущака, на якому, крім численних солістів, співав хор молоді під керуванням бр. І. Домашовця і хор з оркестрою з Філядельфії під керуванням бр. І. Ковальцького. Паст. Г.П. Вінс говорив з Пс. 126:5-6 про самопосвяту і самовідданість баптистської молоді в Україні в служінні Господеві. Їхня жертвенність незвичайно велика, вони готові на в'язниці, суди, каторги, заслання й інші катування за віру в Христа та за вірне служіння Йому. Чимало з них віддали своє життя за свідчення Христове та були закатовані безбожниками на смерть. Паст. М. Якубович в англійській мові проповідував з Мт. 3:37-38 на тему "Молодь і її участь у жнивях духовних". Другий день З'їзду пройшов за щедрим Божим благословенням і Ч. 1-2, 1983

ми раді були з духовної спільності один з одним.

У неділю вранці відбулося богослуження під керуванням паст. В. Домашовця. Після кількох пісень загального співу паст. Б. Штурма читав Слово Боже з Мт. 9:35-38, а молилися бр. П. Юнка та паст. М. Бездітко. Оркестра, хор і квартет славили Господа гарно виконаними євангельськими піснями. Паст. Г.П. Вінс проповідував з особливим надхненням на тему "Духовні жнива" з наведеного тексту. Живими прикладами з життя і праці віруючих в Україні промовець ілюстрував і підкреслював науку Слова Божого, до глибин душі зворушуючи всіх присутніх. На заклик до жертвування на діло Боже, на місійну працю — Церкви, делегати і гості відгукнулися з таким завзяттям і почуттям відповідальності, що за короткий час сесії жертвування загальна сума піднялася поверх 36 000,00 дол., за що слава нашому Господеві.

Після смачного обіду, який як і в суботу, так і в неділю подавали сестри гостинної ПУЄв БЦеркви у Філядельфії, Па., відбулося благословенне богослуження сестер під керуванням с. Н. Вольної — голови Об'єднання Гуртків Сестер у ЗСА. Хором сестрицтва керував паст. І. Поліщук, а на піяно грав бр. І. Домашовець. Сестра Богуслава Жабко-Потапович-Басс читала Слово Боже з Мт. 10:24-42, а сестри В. Марущак і К. Хрипчук помолилися. У багатій програмі пісень і деклямацій взяли сестри В. Бодрук, К. Яструбів, Ф. Штурма, О. Лисійчук, І. Пасічник,

Н. і Ж. Юхим'юки, І. Гурін, К. П'ятковська, О. Домашовець. Паст. Г.П. Вінс сказав своє свідчення про зустріч з президентом Роналд Регеном у Білому Домі. Головним словом служив паст. О.Р. Гарбузюк з Пс. 65:12 і Гал. 6:7, на тему "Жнива вкороновані добром". Слово Боже глибоко торкалося наших сердець і ми були вдячні Господеві за чудову програму та за глибокий і змістовний виклад Слова Божого на цьому богослуженні сестер.

Вечором, прощальне богослуження було незвичайно численне присутніми. Ним керував паст. гостюючої Церкви Я. Папроцький. Після загальних пісень Слово Боже читав паст. І. Ковальчук з Ів. 15:1-8, а молитву звершили брати К. Лемць і паст. Г. Гураль. У програмі взяли участь бр. І. Лисійчук, паст. М. Тарасюк, квартет молоді з Торонто, Канада, с. Є. Гарбузюк, бр. А. Штурма, бр. М. Кирилюк, тріо родини Штурмів і спільний хор. Паст. І. Поліщук промовляв з Мт. 13:36-43 на тему "Жнива — символ кінця віку", а паст. Г.П. Вінс говорив з Мт. 28:19-20 на тему "Жнива — символ Божого суду", переключаючись також на текст Слова Божого з Об. 14:14-20. Слово Боже промовляло до глибин наших сердець і спонукувало до щирого покаяння і відновлення служіння Господеві.

Паст. В. Домашовець дякував усім учасникам З'їзду за участь у програмах, проповідникам за служіння Словом, жертводавцям за щедрість, паст. Я. Папроцькому та гостюючій Церкві за прийняття З'їзду, сестрам за приготування смачної їжі та за взірцеве прийняття гостей, а Господеві за всю рясноту благословень, за надихнення, за любов, за присутність Духа Святого. Він проголосив З'їзд закінченим і відпустив усіх присутніх з Божим благословенням.

Добрий є наш Господь і велике є Його милосердя, Який дозволяє нам на далекій чужині переживати такі чудові хвилини братерської спільності і на рідній українській мові, яку по церквах в Україні забороняють уживати, тут можемо читати Слово Боже, молитися, славити Господа і дякувати Йому за спасіння, за поміч і за провід, співати пісні й учити наших дітей своєї мови, аби нею нести вістку спасіння нашому народові та ширити віру в Христа, побороючи зневіру та безвір'я. Туга за спільністю братерською спонукує наші серця з надією дивитися до наступного З'їзду, щоб знову разом віддати хвалу, і шану, і честь нашому вічному Богові та Спасителеві Ісусові Христові.

В. Григоренко

Частина учасників 37-го З'їзду

АГАПІЯ БАРИШ

У понеділок вечором, 16-го листопада 1981 року, телефон зворушив моє серце вісткою, що сестра Агапія Баріш відійшла до вічності.

День передь тим я з дружиною були в домі брата і сестри Баріш, мали гарну бесіду, а при розході помолились і поїхали. Хто міг тоді сказати, що це була остання наша спільність на землі? Але Господеві було до вподоби відкликати до Себе нашу сестру так несподівано, коли вона говорила телефоном зо своєю землячкою.

Сестра Агапія Баріш народилася 4-го жовтня 1923 року в селі Кузьова, в Західній Україні. У 1956 р. вона емігрувала до Америки, а в 1963 р. зо своїм чоловіком у місті Філядельфії, Па., прийняла святе хрищення, повіривши в Господа Ісуса Христа, Якого вона полюбила від щирого серця і була Йому вірною аж до останньої хвилини свого життя.

18-го листопада в похоронному заведенні відбулося богослуження, на якому було чотири проповідники і багато братів, сестер і друзів. Словом Божим по-українському служив пастор УБЦеркви в Міннеаполіс брат М. Бездітко, а по-англійському пастор Першої УБЦеркви в Міннеаполіс брат В. Ковалик.

19-го листопада відбулося похоронне богослуження і, недивлячись що погода була дуже сніжна і холодна, знову прибуло багато людей, щоб востаннє поглянути на тіло сестри і вшанувати Покійну. Знову прозвучила проповідь Слова Божого та спів братів і сестер, а тіло передав землі пастор Микола Бездітко.

Сестра залишила у смутку розлуки свого чоловіка, два сини з дружинами, три внуки, чотири сестри, два брати по-тілові та велику родину духовну, також чимало своїх друзів.

До побачення, наша Дорога Сестро Агапіє, аж до зустрічі у Новому нерукотворному домі!

Юрій Марущак

З-за Залізної заслони:

СМЕРТЬ МИКОЛИ П. ХРАПОВА

Проповідник Микола Петрович Храпов, 68 років життя, помер на каторзі важкого режиму на Крамнінському півострові, Каспійського озера, відбуваючи трирічний засуд. Брат Храпов є відомий зо своїх гарних євангельських поезій, багато його віршів ужито до співу й підкладено до них музику. Його пісні залюбки співає християнська молодь.

Брат М. Храпов був засуджений за свого життя аж на 50 років ув'язнення за віру в Христа і за любов до Його діла; з цього він відбув 28 років

Ч. 1-2, 1983

ув'язнення і каторги, де й відійшов у вічність по нагороду від Господа. У нього шестеро дітей. Заарештований 4-го березня 1980 року в м. Караганді, він осамітнів знову дружину свою, Єлисавету, яка зараз у місяці квітні відійшла до Господа. 30-го вересня 1980 року, він був засуджений на три роки каторги важкого режиму, де після двох років ув'язнення, недуги, немилосердного каторжного життя і виснажуючої праці він відійшов до чудових небесних осель, які приготував йому Сам Господь.

Скільки труднощів, страждання і горя переносять віруючі в Христа на наших рідних землях! Скільки терпеливості, надії і віри потрібно дорогим нашим братам і сестрам! Яка подивугідна витривалість і любов до Господа є у житті тих щиро відданих Христові людей, які не раз більшу половину свого життя мусять проводити в ув'язненні, де їх мучать, виснажують, катують, навіть аж до смерті і то смерті мученичої! До вірних Своїх слуг, переслідуваних за праведність, Христос каже у Слові Своїм: “Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах!” (Мт. 5:12).

* *
*

Погляймо тепер, як поставились брати і сестри на рідних землях при кінці сорокових, протягом п'ятдесятих, а зокрема на початку шістдесятих років до “Нового положення” та до “Інструктивного листа ВСЕХБ”. Внизу друкуємо звернення Організаційного комітету до всіх віруючих в СССР 1963 р.

ПРИНАЛЕЖНІСТЬ ТІЛЬКИ БОГОВІ!

Благодать вам і мир від Того, Хто є, і був і має прийти... (Об. 1:4).

Улюблені! Свідомість того, що Господь іде по Свою Церкву, яка має бути свята, непорочна та неповинна перед Ним, спонукає нас з любови до всього братства ще раз звернутися зі закликом — справді стати на дорогу очищення від усякої нечисти тіла, духа і порочної пов'язі до світом, як сказав Господь Своему народові:

“Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, — каже Господь, — і не торкайтесь нечистого, — і Я вас прийму” (2 Кор. 6:17).

Слово Боже каже нам, що ізраїльський народ лише тоді став Господньою святинею, коли за велінням Господнім вповні, “до копита”, вийшов з египетської землі (Пс. 114:1-2), після того він не міг мати нічого спільного з чужими народами, бо всякий зв'язок з чужинцями вважався б важким гріхом, який стягав би гнів Божий. І тоді, позоставшись без Божих благословень, вони терпіли наругу від своїх ворогів, і, перебуваючи в полоні, визнали свій гріх і кликали до Господа: “Нащо, Боже назавжди Ти нас опустив, чого запалився Твій гнів на отару Твого пасовиська?.. Підійми ж Свої стопи до вічних руїн, бо ворог усе зруйнував у святині! Ревіли Твої вороги у святині Твоїй, умістили знаки за ознаки свої” (Пс. 74:1,3,4).

Так було з Ізраїлем, коли він ламав накази Господні. “А це були приклади нам, щоб ми пожадливі на зле не були, як були й пожадливі вони” (1 Кор. 10:6).

Христос сказав: “Моє Царство не з цього світу” (Ів. 18:36).

Апостоли знали, що заблудження, злочинення, ересі, розклад приходять, в основному, не від простих християн, а від служителів, які відступають від Божих заповідей, і тому дуже сильно попереджували: “А між людом були й неправдиві пророки, як і будуть між вас учителі неправдиві, що впровадять згубні ересі, відречуться від Владики, що викупив їх, і стягнуть на себе самі скоро погибель. І багато-хто підуть за пожадливістю їхньою, а через них дорога правдива зневажитья. І в зажерливості вони будуть ловити вас словами облесними. Суд на них віддавна не бариться, а їхня загибель не дрімає!” (2 Пет. 2:1-3).

“То ж ви, улюблені, знаючи це наперед, стережіться, щоб не були ви зведені блудом безбожних і не відпали від свого вґрунтування” (2 Пет. 3:17).

І ап. Павло, скликавши служителів і прощаючись з ними, з тривогою у серці попереджував: “Бо я знаю, що як я відйду, то ввійдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть. Із вас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою. Тому то пильнуйте, пам'ятаючи, що я кожного день і ніч безперестань навчав зо слізьми ось три роки” (Дії 20:29-31).

Історія християнства свідчить про це, що самі найбільш згубні наслідки в житті народу Божого і неслава для Церкви Ісуса Христа приніс її гріх злочинного зв'язку її служителів зо світською владою.

Церква ж не пристосувала даної її Господом влади над служителями, бо Церква з її Головою — Христом вище всього: вона вибирає зо свого середовища служителів, посилає їх на служіння, перевіряє їхню діяльність, окреслює їхню вірність Господеві, піддає їх на суд нарівні з усіма членами у випадку їхньої невірності й упадку (Мт. 18:17-18; Євр. 12:15, 1 Тим. 5:19; Дії 15:22).

І хоч церква не шукала такого поєднання, а хотів його світ, то церква винна в цьому, що найбільше рішучими заходами не супротивилась цьому. І коли духовенство йшло на зближення зо світом, віруючі в той час не докоряли їм, дух віку цього виходив у християнські громади, а Святий Дух зоставляв їх (2 Хрон. 15:2; Як. 4:4-5).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Служіння ж без Духа Святого не запізнилося з принесенням своїх гірких плодів: появилися ересі, роз'єднання, християнські війни, інквізиція з її катуваннями та паленням на вогні... Церква з переслідуваної перемінилася на переслідувача.

Так було на протязі багатьох віків, Господь однак не залишив тих, хто був відданий Йому. Святий Дух спонукував старатися за чистоту та святість. І ось у другій половині минулого сторіччя вперше члени правдивої Христової Церкви вклали початок створення Церкви ЄХБ.

Вони відкликнулись на заклик Господній: "І почув я інший голос із неба, який говорив: "Вийдіть із нього, люди Мої, щоб не стали ви спільниками гріхів його, і щоб не потрапили в каранья його" (Об. 18:4).

І вони вийшли. Переживаючи випробу і муки, з численними сльозами, наші дорогі в Господі брати стримілись бути такою Церквою, якою вона повинна бути за Євангелію і якою вона була в час апостолів, і Господь був з ними. Так постала Церква ЄХБ у нас з чистою євангельською наукою.

В якому ж стані вона в теперішньому часі?

Дорогі й улюблені Господом брати і сестри! Наша церква знову вернулася до минулого гріха — до союзу зо світом, що й народило "Інструктивний лист" і "Положення", які забороняють закликати до покаяння і скеровані до зменшення числа віруючих, які відпращують віруючих у світ, викликають розділення і які є причиною страждань багатьох щирих Божих дітей, що знаходяться у в'язницях, у каторжнях і на засланні. Це тільки плоди тієї гріховної співпраці (з чинниками КГБ — В.Г.)

Адже впроваджувати в життя ці документи та розкладати церкву можуть тільки служителі-відступники. І те, що вони є ще при служінні, свідчить про це, як швидко Церква ЄХБ утратила право контролю над своїми служителями і вже не служителі слухаються стада, а стадо вповні послухне їм, пішло дорогою відступлення від правди вслід за відступниками. Потрібно зрозуміти, яка серйозна небезпека скривається в тій новій сполучі церкви зо світом.

Плоди тієї єдності уже тепер розділили церкву на дві частини: коли перша її частина стримиться керуватися Словом Божим і Святим Духом, то друга — не підіймає своїх очей вище престолу людського та його постанов; коли одна несе біль і страждання за Ім'я Ісуса навіть до смерті, то друга — за відступництво від правди задовольняється дарованими деякими при-
Ч. 1-2, 1983

вілеями; коли одних тягнуть на суди за Ім'я Ісуса Христа і вони кладуть душі свої за діло Боже і за братів своїх, то другі — виставляють лже-свідків проти правдивих дітей Божих.

Побачивши, що церква відходить з-під впливу служителів, що знаходяться в союзі зо світом, зустрінувшись з масовим протиставленням віруючих щодо впровадження "Положення" ВСЕХБ 1960 р., спочатку вони пішли на виключання віруючих і на закривання громад з метою придушення руху за очищення, а переконавшись пізніше в неспішності пристосованих заходів, керівники ВСЕХБ, разом з Радою в справах релігійних культів у теперішній час міняють тактику — ідуть на деякі послаблення і поступки від "Положення", а також припонують реєстрацію тим громадам, які вони закрили тому 5-10 років.

ВСЕХБ і Рада в справах релігійних культів побачили, що масовий вихід віруючих з ВСЕХБ і самостійне духовне життя тих, що відійшли, позбавили їх можливості втручатися у внутрішнє життя громад, що незареєстровані церкви, практично здійснюють на ділі принцип відокремлення церкви від держави та не йдуть на нелегальний союз зо світською владою. Вони переконалися, що жодні репресії у відношенні до віруючих, які виконують своє служіння після заповідей Ісуса Христа, не є спроможні присилувати їх зрадити свого Господа.

Старші пресвітери ВСЕХБ їздять по містах і селах республік і областей, пропонуючи реєстрацію незареєстрованим громадам, готові дати за пресвітерів громад будь-яких служителів, але з однією умовою: признати ВСЕХБ і підкоритися його "положенням" і інструкціям.

Що ж спонукало ВСЕХБ і його представників де-не-де піти на такі поступки від своїх початкових плянів? Безперечно, не любов до Божого діла, але лукава хитрість, за допомогою якої вони хочуть зберегти своє панівне положення в церкві й остаточно підневолити всю церкву світові.

Ми не є проти реєстрації, але реєстрація під керуванням ВСЕХБ — це співпраця з духовними перелюбниками, зі зрадниками діла Божого (Як. 4:4; Іс. 57:9).

Церква не потребує молитовного дому, де не буде Христа — її Голови, де на недільному богослужінні служителі буде красномовно за-суджувати поведінку Юди, а в понеділок зі спокійним сумлінням буде сидіти в кабінеті уповноваженого у справах релігійних культів і ра-

зом з ним сплітати сітку для послаблення і по-
давлення діла Божого...

Від нас залежить, як ми віднесемося до за-
клику Святого Духа і якою підемо дорогою:
дорогою відступлення і загибелі чи очистимося
і освятимося самі і, протиставши всякому грі-
хові, будемо допомагати своїм братам на славу
Божу.

Стіна, що є суворою границею, яка відо-
кремлює церкву від світу, в багатьох місцях має
проломи. У ті проломи стали тисячі воїнів Христа.
Жертвуючи особистою свободою і замінюючи
один одного, вони стоять живою стіною і бу-
дуть стояти, доки вона вповні не буде постав-
лена. Та саможертвенність свідчить про вели-
ку силу Святого Духа, що діє в серцях відкуп-
лених і наповняє радістю всіх, що широ люблять
Господа.

Дорогі друзі! Наш внутрішньоцерковний
рух, що розпочався невеличкою Ініціативною
групою, перетворився Божою силою у потужний
очищуючий потік, що притягає до себе всіх, що
прихід Його полюбили. Сьогодні це вже все-
союзний рух. Від сонячної Молдавії до суво-
рого Сибіру, від Кавказьких гір до Заполярії,
від пустині Середньої Азії до піль України —
підійнялися десятки тисяч віруючих дітей Бо-
жих. Й у висліді дії Святого Духа, основним
питанням всіх, що вийшли назустріч Господеві,
є питання чистоти й освячення як особистого
життя, так і життя всіх громад нашого братства...

Ми не віримо в це, що укріплення ерихон-
ських мурів спинить Божу силу, але віримо, що

Господь поторошить усі перегороди і, коли Божий
народ, однодушно засудивши гріховний союз з
світом, повернеться до свого Господа, Він пошле
рясний дощ благословень на Свою улюблену
Церкву.

В Об'явленні 22:17 читаємо: "А Дух і молода
говорять: "Прийди!" А хто чує, хай скаже: "Прий-
ди!" До цього закликає нас Святий Дух, для
цього ми працюємо, щоб воля кожного з нас
сходилася з волею Божою, щоб ми однодушно
з помазанням Святого Духа, як приоздоблена
Молода вийшли з горючими світильниками
назустріч Молодому і сказали: "Аміль, прийди,
Господи Ісусе!" (Об. 22:30).

"Благодать зо всіма, що незмінно люблять
Господа нашого Ісуса Христа! Аміль" (Еф. 6:
24).

* *
* *

Коли автори цього заклику пишуть лагідно
"союз зо світом", то потрібно розуміти, що це
союз якнайшльїнішої співпраці з таємною по-
ліцією КГБ -- найзапекліших ворогів Христа,
завятих безбожників, яких метою є цілковито
розкласти і знищити християн, якщо потрібно,
то фізично вимордувати їх, аби слїду не стало
по них, бо, за тезою їхнього вождя — комунїзм
і християнство цілковито несумісні. Але поки
прийде пора винищення віруючих в Бога, потрібно
перше взяти повну контролю над ними, щоб знати
докладно, кого нищити.

В. Григоренко

ХРИСТІАНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО " Д О Р О Г А П Р А В Д И "

за останні часи видало наступні корисні книжки: "Анголи", Б. Грагам — 4,50 дол.,
"Далекі зорі", М. Подворняк — 4,00 дол., "Життя Церкви", Л. Жабко-Потапович —
2,00 дол., "Іскри розуму" I, I. Барчук — 10,00 дол., "Іскри розуму" II, I. Барчук —
11,00 дол., "Пояснення Чотирьох Євангелій" I, I. Барчук — 13,00 дол., "Світло з
темряви" I, I. Барчук — 6,00 дол., "Світло з темряви II, I. Барчук — 6,00 дол., "Світло
з темряви" III, I. Барчук — 7,00 дол., "Світ у вогні", Б. Грагам — 5,00 дол., "Стежки
й дороги", М. Подворняк — 4,00 дол., — "Тріумф Розп'ятого", Е. Зауер — 5,00 дол.
Книжки замовляти у Видавництві "Дорога Правди":

DORONA PRAWDY
P.O. Box 3, Station D
TORONTO, ONT. CANADA M6P 3J5

ПРОГОЛОШЕННЯ ДНЯ МОЛИТВИ

ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКОГО БРАТСТВА

“Господь близький усім, хто взиває до Нього, хто правдою кличе Його! Волю тих, хто боїться Його, Він сповняє, і благання їх чує та їм помагає” (Пс. 145:18-19).

Ми в усьому та завжди потребуємо Божої допомоги, тому й наша надія тільки на Нього Одного. Але чим більше зближається “День Той”, тим більше сатана посилює свою діяльність і хоче пересіяти нас, мов пшеницю (Лк. 22:31). Єдиний ефективний засіб боротьби проти його затій, якого вживав Христос, — це піст і молитва. Він сказав: “Я молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя!” (Лк. 22:32).

Тому Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство проголошує неділю, дня 20-го березня ц.р., ДНЕМ ПОСТУ І МОЛИТВИ, коли ми однодушно піднесемо наш голос до престолу Божої ласки у щирих і ревних молитвах.

— аби Господь зберіг нас від лихого під час бурхливих днів і допоміг нам побороти всі труднощі, які ворог Церкви Христової, ворог нашого Братства, ворог наших душ страється поставити на нашій дорозі до успішної праці для Нього;

— аби Господь послав велике пробудження у наших Церквах як в Україні, так і в Діяспорі, й аби звернув нашу всю увагу на духовні вартості життя, на незмірне багатство Божої ласки в Христі Ісусі;

— аби Господь дав нам усім — проповідникам, місіонерам і членам Церков, якнайглибше відчуття великої відповідальності перед Ним за ефективну

євангелізацію нашого народу — благовістити йому “недосліджене багатство Христове та висвітлити, що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі, Який створив усе” (Еф. 3:8-9);

— аби Господь Духом Святим Своїм спонукував нас до святого життя перед Його невидимим обличчям і до праведного життя перед людьми, щоб святі та непорочні були ми під час приходу Його;

— аби Господь Своєю силою і могутністю спинив надважкі довголітні переслідування безбожниками наших братів і сестер на рідних землях України і визволив в’язнів, урятував катрожників, повернув засланців, зберіг мучеників за віру в Христа;

— аби Господь, за Своїм милосердям, зглянувся Своїм ласкавим оком на наш народ і після довголітньої неволі, страждань, тортур і винищування дав йому волю, аби Український Народ врешті засів у колі всіх вільних народів, аби він не ніс більше наруги та пониження від своїх ворогів;

— аби Господь, за Своєю обітницею, прийшов скоріше й узяв Свою улюблену Церкву до Себе, щоб Його віковічне Царство спокою і праведности настало на цілій землі!

Не забудьте вислати щедрої пожертви на працю ВЄвББ і на Вашого місіонера на адресу внизу. З привітом і любов’ю від усієї Управи ВЄвББратства та в її імені, — Ваші у Христі:

Rev. J. Iwaskiw, Treasurer
31 Gilbert Avenue
Ancaster, Ontario
Canada L9G 1R5

Пастор Олекса Гарбузюк
Голова

Пастор Володимир Домашовець
Генеральний секретар

НОВА КНИЖКА

“ПРОБЛЕМИ ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ”, автор Г. Домашовець. Книжка має аж п'ять розділів на духовні й актуальні теми, 286 сторінок друку. Ціна книжки у м'якій оправі — 8,00 дол., у твердій — 10,00 дол. без пересилки. Тому, що та цікава книжка видана заходами “КМБ” в обмеженому накладі, чимнайшвидше звертайтесь зі замовленням до автора, долучуючи чек або поштовий переказ (не посилайте грошей готівкою!) та зазначаючи назву книжки, бо в автора багато інших книжок, на адресу:

Rev. G. Domashovetz, 34 Park Place, MORRIS PLAINS, NJ 07950 U.S.A.

ГОЛОС ЄВАНГЕЛІЇ В УКРАЇНУ

крім трьох радіопередач, які надаються протягом багатьох років, продовжує четверту радіопередачу на коротких хвилях довжиною 47 метрів (6155 кільгерців) з радіостанції WRNO, яку чути тут у центральних стейтах ЗСА й у центральних провінціях Канади о год. 10:30 вечора, а на сході ЗСА та Канади о год. 11:30 вечора щосуботи; цю саму радіопередачу чути в Україні о год. 7:30 ранку щонеділі за Київських часом. Повідомте про неї ваших рідних і знайомих на рідних землях.

ТРЕТІЙ З'ЇЗД ПАСТОРІВ

ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКОГО БРАТСТВА

відбудеться у днях від 17-го до 24-го липня 1983 року на Українській Біблійній Оселі, біля Пітерборо, Онт., Канада.

Тема З'їзду: “ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ”

Молитовний час і семінарі уранці, розривковий час по полудні, богослуження щовечора на протязі цілого тижня. Пасторів із дружинами та з родинами й усіх, хто любить вивчати Слово Боже, запрошується на духовне спілкування і для душевного відпочинку на чудовій Українській Біблійній Оселі, біля Пітерборо, Онтаріо.

НЕ ЗАБУДЬТЕ ВІДНОВИТИ ПЕРЕДПЛАТИ НА ВАШ ЖУРНАЛ

“ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

Річна передплата 10 ам. дол. Передплату шліть на адресу скарбника ОУЄвБ Церков у ЗСА паст. Михайла Якубовича (адреса див. ст. 2). З огляду на нових передплатників і на зростаючі кошти, адміністрація буде стримувати висилання журналу “Післанець Правди” задовженим передплатникам. Хто не може заплатити передплати, напишіть листа, що бажаєте надалі зостатися читачем журналу “Післанець Правди”. Якщо Ваші ім'я, прізвище або адреса неправильні, пришліть Вашу, чітко написану, докладну адресу.